Nr. 4. Warszawa, dnia 30 kwietnia 1921 r. Rok IV.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Cena numeru pojedyńczego 30 mk. „Dziennik Urzędowy" przyjmuje ogłoszenia instytucji społecznych i użyteczności publicznej, od osób zaś prywatnych tylko takie, które wynikają ze stosunku do władz rządowych i powyższych instytucji.

Cena za wiersz drobnego pisma jednoszpaltowego 1 mk.

Redakcja i Administracja: Nowy-Świat Nr. 69, telefon Administracji 49-39 Redakcji 304-22.

Dziennik Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Nr. 10 z dnia 27 stycznia 1921 r.

TREŚĆ:

Nr. 11 z dnia 29 stycznia 1921 r.

Nr. 12 z dnia 1 lutego 1921 r.

Nr. 13 z dnia 8 lutego 1921 r.

75. Ustawa z dnia 21 stycznia 1921 r. o podwyższeniu opłat pisarskich w postępowaniu przed sędziami polubownemi, kosztów postępowania przed sądami przemysłowemi i kosztów w przymusowem postępowaniu administracyjnem w b. dzielnicy pruskiej.

76. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 24 stycznia 1921 r. w przedmiocie dodatków do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych na obszarze okręgów administracyjnych Wołyńskiego, Poleskiego i Nowogródzkiego.

77. Obwieszczenie Prezydenta Ministrów z dnia 25 stycznia 1921 r. w sprawie sprostowania omyłki w tekście rozporządzenia Rady Ministrów z d. 18 października 1920 r. w przedmiocie statystyki stanu zatrudnienia w przemyśle.

78. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 31 grudnia 1920 r. w sprawie podwyższenia opłat za telegramy zagraniczne.

79. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 25 stycznia 1921 r. w przedmiocie wykonania na obszarze b. dzielnicy pruskiej ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o zmianie cen za dostarczanie energji elektrycznej.

80. Rozporządzenie z dnia 31 stycznia 1921 r. w przedmiocie uchylenia rozporządzenia Ministra Aprowizacji z dnia 12 sierpnia 1920 r.

Sprostowanie do rozporządzenia Ministra Aprowizacji z dnia 25 stycznia 1921 r. (Dz. Ust. 1921 r. Nr. 12, poz. 69).

Nr. 14 z dnia 15 lutego 1921 r.

81. Ustawa z dnia 4 lutego 1921 r. o upoważnieniu Ministra Skarbu do udzielenia państwowej gwarancji finansowej do sumy 2.000.000 funtów sterlingów dla zobowiązań, zaciągniętych przez Związek Syndykatów Rolniczych p. f. „Kooperacja Rolna".

82. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 17 stycznia 1921 r. w przedmiocie statystyki cen artykułów pierwszej potrzeby.

83. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 29 stycznia 1921 r. w przedmiocie tymczasowych przepisów o udzielaniu pozwoleń na przedsiębiorstwa przewozowe (zaprzęgowe i samochodowe) na obszarze b. zaboru pruskiego.

84. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 15 stycznia 1921 r. w przedmiocie zmiany przepisów o egzaminach na stopień technika cywilnego (inżyniera cywilnego lub geometrę cywilnego) na obszarze b. zaboru austrjackiego.

85. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 22 stycznia 1921 r. o wykonaniu ustawy z d. 16 grunia 1920 r. w przedmiocie poboru należytości ekwiwalentowej na obszarze b. dzielnicy austrjackiej za r. 1921.

86. Rozporządzenie wykonawcze z dnia 24 stycznia 1921 r. do ustawy z dnia 26 listopada 1920 r. w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 25 sierpnia 1920 r. o jednorazowej daninie na potrzeby wojska.

87. Obwieszczenie Ministra Skarbu z d. 24 stycznia 1921 r. w sprawie sprostowania omyłki w załączniku I do rozporządzenia Ministra Skarbu z d. 10 października 1920 r. w przedmiocie ujednostajnienia i podwyższenia podatków gruntowych i podymnego na obszarze b. Królestwa Kongresowego, ogłoszonego w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej za r. 1920 Nr. 97, poz. 639.

88. Rozporządzenie wykonawcze Ministra Spraw Wojskowych i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 1 lutego 1921 r. do rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 22 września 1920 r. o dostarczeniu mieszkań na potrzeby wojska w b. dzielnicy pruskiej.

89. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 5 lutego 1921 r. w przedmiocie cen za naczynia do wydawanych z aptek lekarstw i opłaty za ekspedycję nocną.

90. Rozporządzenie Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami w przedmiocie utrzymywania porządku w domach, na dziedzińcach, chodnikach i jezdniach w st. m. Warszawie.

Sprostowanie do art. 21 Traktatu między Głównemi Mocarstwami sprzymierzonemi i stowarzyszonemi a Polską (D. Ust. Nr. 110 z r. 1920, poz. 728).

Nr. 15 z dnia 18 lutego 1921 r.

91. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 8 lutego 1921 r. w przedmiocie utworzenia władz szkolnych na obszarze ziem, objętych umową o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisaną w Rydze dnia 12 października 1920 r.

92. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 3 lutego 1921 r. w sprawie zmiany postanowienia o ograniczeniu odpowiedzialności kolei w bezpośredniej komunikacji towarowej między stacjami polskich kolei żelaznych a Trjestem i Fiume (Rjeka).

Nr. 16 z dnia 19 lutego 1921 r.

93. Ustawa z dnia 4 lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawno-politycznego na ziemiach, przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r.

94. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 8 lutego 1921 r. w przedmiocie statystyki strajków i lokautów.

95. Rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z d. 5 lutego 1921 r. w przedmiocie wykonania ustawy o obywatelstwie Państwa Polskiego z d. 20 stycznia 1920 r. na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

96. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z d. 3 lutego 1921 r. w sprawie zmiany postanowień, dotyczących tymczasowej bezpo-

średniej komunikacji z kolejami Wolnego Miasta Gdańska.

97. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 8 lutego 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie tymczasowego ustroju władz szkolnych na obszarze b. Galicji.

Nr. 17 z dnia 23 lutego 1921 r.

98. Dekret z dnia 23 lutego 1921 r. o poddaniu kolei żelaznych mocy ustaw wojennzch.

Nr. 18 z dnia 24 lutego 1921 r.

99. Ustawa z dnia 3 lutego 1921 r. w sprawie delegatów od miast w sejmikach powiatowych.

100. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 14 lutego 1921 r. w przedmiocie wydzielenia powiatu Jaworowskiego z okręgu, podległego Okręgowemu Urzędowi Ziemskiemu w Przemyślu i przyłączenia go do okręgu, podległego Okręgowemu Urzędowi Ziemskiemu we Lwowie.

101. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 16 lutego 1921 r. w przedmiocie utrzymania na okres dalszych sześciu miesięcy sądownictwa doraźnego za przestępsjwa urzędników, popełnione z chęci zysku.

102. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 16 lutego 1921 r. w przedmiocie przedłużenia mocy obowiązującej rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 18 sierpnia 1920 r. o zawieszeniu postępowania sądowego w sprawach cywilnych dla osób, pozostających w służbie czynnej wojska polskiego.

103. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 17 lutego 1921 r. w przedmiocie przekazania Ministrowi Aprowizacji prawa do wydawania zarządzeń w zakresie regulacji wypieku chleba tudzież regulacji i ograniczenia sprzedaży oraz spożycia chleba i cukru.

104. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z d. 31 grudnia 1920 r. o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi.

105. Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z d. 15 stycznia 1921 r. w przedmiocie wykonania rozporządzenia o ograniczeniu obrotów dewizami i walutami zagranicznemi.

106 Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej z d. 15 stycznia 1921 r. w sprawie wydawania przez delegatów Ministerstwa Skarbu pozwoleń na wywóz kruszców szlachetnych.

107. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z d. 11 lutego 1921 r. w sprawie skreślenia przędzy z jedwabiu sztucznego z listy towarów, których przywóz nie wymaga specjalnych pozwoleń.

108. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 19 lutego 1921 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej.

Taksa za prace przy recepturze (taxa laborum).

109. Obwieszczenie Prezydenta Ministrów, Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z d. 12 lutego 1921 r. w przedmiocie sprostowania omyłki w rozporządzeniu z dnia 30 września 1921 r. w sprawie przyznania państwowym funkcjonarjuszom niższym płac zasadniczych poszczególnych stopni, przewidzianych w art. 14 ustawy o uposażeniu urzędników państwowych i funkcjonarjuszów niższych z d. 13 lipca 1920 r.

Nr. 19 z dnia 26 lutego 1921 r.

110. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 22 lutego 1921 r. w przedmiocie przedłużenia terminu wstrzymania eksmisji (wysiedlenia) małorolnych dzierżawców w powiatach, na które rozciągał się zakres działania b. Zarządu Cywilnego Ziem Wołynia i Frontu Podolskiego i b. Zarządu Cywilnego Ziem Wschodnich.

Nr. 20 z dnia 28 lutego 1921 r.

111. Ustawa z dnia 25 lutego 1921 r., o zmianie w ustawach o uposażeniu (Dz. Ust. Nr. 65 z 1920 r., poz. 429, 430, 431 i 436) postanowień, dotyczących podziału miejscowości na klasy dla oznaczania dodatku drożyźnianego.

Nr. 21 z dnia 5 marca 1921 r.

112. Ustawa z dnia 18 lutego 1921 r. o budowie linji kolejowej Kokoszki-Gdynia.

113. Ustawa z dnia 25 lutego 1921 r. w przedmiocie upoważnienia Rady Ministrów do przeprowadzenia w ustawach, wydanych po dniu 31 lipca 1920 r. zmian, dotyczących stopni służbowych i stopni płac funkcjonarjuszów państwowych.

114. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 21 lutego 1921 r. w przedmiocie przekazania Ministrowi Aprowizacji prawa do wydawania rozporządzeń w zakresie ustalania i ujawniania cen oraz ograniczania konsumcji i sprzedaży.

115. Rozporządzenie Wykonawcze Ministra Robót Publicznych z dnia 17 stycznia 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Skarbu, Spraw Wewnętrznych, b. Dzielnicy Pruskiej oraz Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego — do ustawy z dnia 28 lutego 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe.

116. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 12 lutego 1921 r. w przedmiocie uzupełnienia postanowień § 68 p. 2 i § 72 rozporządzenia wykonawczego do ustawy o organizacji władz i urzędów skarbowych na obszarze województw Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego, Łódzkiego i Warszawskiego.

117. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 12 lutego 1921 r. w przedmiocie przesunięcia na obszarze b. zaboru austrjackiego terminów, wyznaczonych w art. 45 — 48 i 50 ustawy z d. 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym.

118. Rozporządzenie Ministrów Przemysłu i Handlu, Skarbu, Sprawiedliwości, Kolei Żelaznych, Poczt i Telegrafów oraz b. Dzielnicy Pruskiej z d. 5 lutego 1921 r. w przedmiocie zmian i uzupełnień §§ 7, 14 i 15 rozporządzenia tychże Ministrów z dnia 30 października 1920 r. w przedmiocie organizacji i przepisów postępowania urzędów oraz izb przywozu i wywozu.

119. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 19 lutego 1921 r. w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 29 sierpnia 1919 r. w przedmiocie odpowiedzialności Zarządu pocztowego za krajowe przesyłki pocztowe i telegramy.

120. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z d. 20 lutego 1921 r. o uzupełnieniu art. 30 ogólno polskiej taryfy osobowej i bagażowej.

121. Rozporządzenie Ministra Aprowizacji z dnia 22 lutego 1921 r. w sprawie ograniczenia spożycia.

122. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych w przedmiocie utworzenia Komend okręgowych policji państwowej dla Województw: Lwowskiego, Krakowskiego, Stanisławowskiego i Tarnopolskiego.

Nr. 22 z dnia 5 marca 1921 r.

123. Dekret z dnia 4 marca 1921 r. w przedmiocie uchylenia dekretu, poddającego koleje żelazne mocy ustaw wojennych.

Nr. 23 z dnia 12 marca 1921 r.

124. Ustawa z dnia 22 lutego 1921 r., zmieniająca niektóre postanowienia ustaw o postępowaniu sądowem cywilnem, obowiązujących w b. dzielnicy austrjackiej.

125. Ustawa z dnia 25 lutego 1921 r., zmieniająca ustawę z d. 16 marca 1920 r. w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustaw karnych, obowiązujących w byłym zaborze austrjackim, tudzież § 7 austrjackiej ustawy o postępowaniu karnem.

126. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 25 lutego 1921 r. o zmianie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1921 r. w przedmiocie utworzenia władz szkolnych na obszarze ziem, objętych umową o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisaną w Rydze dnia 12 października 1920 r.

127. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 7 marca 1921 r. w sprawie przymusowego ujawniania zapasów i wykupu przedmiotów powszedniego użytku.

128. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych z dnia 27 stycznia 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie świadczeń posiadaczy koni dla potrzeb odbudowy.

129. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 29 stycznia 1921 r. w przedmiocie ustanowienia egzaminu państwowego dla kandydatów na leśniczych w lasach państwowych.

130. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 8 lutego 1921 r. w przedmiocie przedłużenia zapisów na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920 oraz w przedmiocie przyjmowania obligacji austrjackich pożyczek wojennych przy zapisach na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920.

131. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 17 lutego 1921 r. w przedmiocie nowego podziału b. Królestwa Kongresowego i b. Obwodu Białostockiego na okręgi i obwody inspekcji pracy, stosownie do podziału tego obszaru na województwa i starostwa.

132. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 23 lutego 1921 r. w przedmiocie podwyższenia taryf kolejowych na kolejach żelaznych dojazdowych.

133. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 25 lutego 1921 r. w sprawie przedłużenia terminu ważności postanowienia o ograniczeniu odpowiedzialności kolei w bezpośredniej komunikacji towarowej między stacjami kolei polskich i czesko-słowackich.

134. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 5 marca 1921 r. w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia z dnia 21 lutego 1919 r. o postępowaniu karno-administracyjnem.

135. Obwieszczenie Ministra Skarbu z d. 21 lutego 1921 r. w sprawie sprostowania omyłek druku w rozporządzeniu z d. 10 grudnia 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy z d. 6 lipca 1920 r. o ujednostajnieniu na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o podatku przemysłowym.

Nr. 24 z dnia 15 marca 1921 r.

136. Ustawa z dnia 4 lutego 1921 r. o ustanowieniu orderu „Orła Białego“.

137. Ustawa z dnia 4 lutego 1921 r. o ustanowieniu orderu „Odrodzenia Polski“.

Nr. 25 z dnia 15 marca 1921 r.

138. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 10 marca 1921 r. w przedmiocie rejestru spółdzielni.

139. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Przemysłu i Handlu z d. 11 marca 1921 r. o opłatach w postępowaniu rejestrowem.

140. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 25 lutego 1921 r. w sprawie taryfy na bilety dodatkowe na miejsca numerowane (plackarty) w pociągach, wyznaczonych do przewozu osób.

141. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z d. 2 marca 1921 r. w przedmiocie uzupełnienia taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt.

142. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 2 marca 1921 r. w przedmiocie uzupełnienia listy stowarzyszeń i organizacji, uprawnionych do wysyłania swych przedstawicieli do Głównego Urzędu Przywozu i Wywozu.

Nr. 26 z dnia 22 marca 1921 r.

143. Ustawa z dnia 1 marca 1921 r. o podwyższeniu opłat sądowych w b. dzielnicy austrjackiej.

144. Ustawa z dnia 1 marca 1921 r., zmieniająca §§ 66, 80, 81 i 100 galicyjskiej ustawy gminnej dla gmin wiejskich.

145. Ustawa z dnia 4 marca 1921 r., zmieniająca art. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1919 r. w przedmiocie darowania odszkodowań i nawiązek za przestępstwa leśne.

146. Ustawa konstytucyjna z d. 8 marca 1921 r., dotycząca uzupełnienia Ustawy Konstytucyjnej z d. 15 lipca 1920 r., zawierającej Statut Organiczny Województwa Śląskiego.

147. Ustawa z dnia 11 marca 1921 r. w przedmiocie zmiany ustawy z d. 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych między pracodawcami a pracownikami rolnymi.

148. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 28 lutego 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia na ziemie, przyłączone do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze w dniu 12 października 1920 r., mocy obowiązującej ustawy z d. 27 listopada 1919 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń.

149. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z d. 4 grudnia 1920 r., uzupełniające punkt 4 art. 81 „Przepisów Przewozowych, obowiązujących na kolejach polskich".

150. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 20 stycznia 1921 r. w przedmiocie utworzenia wydziału V w izbach skarbowych.

151. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 26 lutego 1921 r. w przedmiocie urządzenia i utrzymania piekarń i sklepów z pieczywem oraz wypieku chleba.

152. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z d. 7 marca 1921 r, w przedmiocie udzielania zezwoleń na transport produktów pochodzenia zwierzęcego i paszy z obszarów, nawiedzonych księgosuszem.

153. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 marca 1921 r. w przedmiocie podwyższenia taryfy adwokackiej dla b. dzielnicy austrjackiej.

154. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 14 marca 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej rozporządzenia o opłatach za czynności Urzędów Miar na terytorjum b. zaboru austrjackiego.

155. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 9 grudnia 1920 r. o uchyleniu dekretu o sekwestrze skór i garbników z dnia 7 lutego 1919 r.

Nr. 27 z dnia 23 marca 1921 r.

156. Rozporządzenie Prezydenta Ministrów i Ministra Skarbu z d. 15 marca 1921 r. w przedmiocie uzupełnienia rozporządzenia z dnia 5 sierpnia 1920 r. w sprawie przyznania ajentom policyjnym w Małopolsce płac zasadniczych poszczególnych stopni płacy, przewidzianych w artykule 14 ustawy o uposażeniu urzędników i państwowych funkcjonarjuszów niższych z dnia 15 lipca 1920 r.

157. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 16 marca 1921 r., wydane w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Ziemskiego w przedmiocie wykonania ustawy z d. 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej.

158. Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 24 lutego 1921 r. w przedmiocie zmiany wysokości opłat za czynności urzędów celnych, dokonywane poza obrębem placu urzędowego lub w czasie pozaurzędowym.

159. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 3 marca 1921 r. w sprawie zmiany w przepisach o kolejności przyjmowania ładunków, nadawanych do wysyłania, oraz o wykonaniu planu przewozowego na zasadzie kolejności.

160. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 3 marca 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, o skreśleniu przędzy bawełnianej z listy towarów, których przywóz nie wymaga specjalnych pozwoleń.

Nr. 28 z dnia 25 marca 1921 r.

161. Umowa o preliminaryjnym pokoju i rozejmie między Rzecząpospolitą Polską z jednej a Rosyjską Federacyjną Socjalistyczną Republiką Rad i Ukraińską Socjalistyczną Re-

publiką Rad z drugiej strony, podpisana w Rydze w dniu 20 października 1920 r.

162. Protokół wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

Nr. 29 z dnia 31 marca 1921 r.

163. Ustawa z dnia 10 marca 1921 r. w przedmiocie amnestji.

164. Ustawa z dnia 18 marca 1921 r. w przedmiocie nadzwyczajnego dodatku do stałej pensji dla weteranów 1831, 1848 i 1863 r.

165. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 23 lutego 1921 r. o podwyższeniu dodatku drożyźnianego do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych.

166. Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 7 marca 1921 r. w przedmiocie niektórych zmian w przepisach prawnych, obowiązujących na Ziemiach Wschodnich.

167. Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 7 marca 1921 r. w przedmiocie używania domieszek do mąki i chleba.

168. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego, wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Spraw Zagranicznych, Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Kolei Żelaznych, w przedmiocie wykonania rozporządzenia Rady Ministrów z d. 28 października 1920 r. o utworzeniu przy Głównym Urzędzie Likwidacyjnym Komisji Rewindykacyjnej.

Monitor Polski *).

Nr. 18 z dnia 24 stycznia 1921 r.

TREŚĆ:

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 stycznia 1921 r. o utworzeniu służby bezpieczeństwa w pasie neutralnym na wschodniej granicy Rzeczypospolitej, wytkniętym na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w dniu 12 października 1920 r. w Rydze.

Nr. 19 z dnia 25 stycznia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 17 grudnia 1920 r. w przedmiocie zatwierdzenia cennika skór gotowych surowcowych, wydanych garbarniom przed dniem zniesienia sekwestru skór i garbników.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 5 stycznia 1921 r. w sprawie ustalelenia cennika skór gotowych, wydanych garbarniom przed dniem zniesienia sekwestru skór i garbników.

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 1921 r. w przedmiocie podziału rewiru śledczego pow. Łęczyckiego w okręgu Sądu Okręgowego w Łodzi na dra rewiry śledcze.

Rozporząpzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 stycznia 1921 r. w przedmiocie przeniesienia siedziby Sędziego śledczego na powiat Szczuczyński ze Szczuczyna do Grajewa.

Nr. 20 z dnia 26 stycznia 1921 r.

Rozporządzenie Rady Ministrów z d. 30 grudnia 1920 r. o przejęciu przez Prokuratorję Generalną Rzeczypospolitej Polskiej spraw, prowadzonych poprzednio przez b. Prokuratorję w Królestwie Polskiem.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 1 grudnia 1920 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem b. dzielnicy pruskiej w przedmiocie opłat manipulacyjnych od pozwoleń, wydawanych na wywóz towarów zagranicę, względnie przywóz takowych z zagranicy i przewóz tranzytowy.

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 14 stycznia 1921 r. o otwarciu przystanku osobowego Cieszy-Bobrówka do ograniczonego ruchu towarowego w ładunkach wagonowych.

Rozporządzenie Kierownika Ministerstwa Zdrowia Publicznego z d. 20 stycznia 1921 r. w przedmiocie opłat za analizę specyfików farmaceutycznych oraz kosmetyków.

Nr. 21 z dnia 27 stycznia 1921 r.

Obwieszczenie Prezydenta Ministrów z d. 25 stycznia 1921 r. w sprawie sprostowania omyłki w tekście rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 października 1920 r. w przedmiocie statystyki stanu zatrudnienia w przemyśle.

Obwieszczenie Kierownika Ministerstwa Zdrowia Publicznego z d. 23 grudnia 1920 r. w sprawie sprostowania tekstu regulaminu dla komisji walki z alkoholizmem.

Nr. 22 z dnia 28 stycznia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 26 stycznia 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem b. dzielnicy pruskiej, w przedmiocie tymczasowego ustroju władz szkolnych na obszarze tej dzielnicy.

*) Ustawy i rozporządzenia, zamieszczone w Dzienniku Ustaw R. P. opuszcza się.

Nr. 23 z dnia 29 stycznia 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 8 listopada 1920 r. w przedmiocie regulaminu Państwowej Rady Weterynaryjnej.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z d. 13 stycznia 1921 r. w przedmiocie zmiany nazwy „Szkoła Politechniczna we Lwowie“ na „Politechnika Lwowska“.

Nr. 24 z dnia 31 stycznia 1921 r.

Obwieszczenie Prezydenta Ministrów z d. 25 listopada 1920 r. w przedmiocie sprostowania tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lipca t. r. w sprawie ustalenia szkód na zdrowiu i życiu, wyrządzonych osobom cywilnym przez wydarzenia wojenne.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1920 r. w sprawie ustalenia szkód na zdrowiu i życiu, wyrządzonych osobom cywilnym przez wydarzenia wojenne.

Nr. 26 z dnia 3 lutego 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 stycznia 1921 r. w przedmiocie uregulowania ruchu osobowego w tramwajach miejskich w Warszawie.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z d. 19 listopada 1920 r. w przedmiocie opodatkowania spirytusu, zawartego w przywożonych z obszaru b. dzielnicy pruskiej do b. Królestwa Kongresowego i do b. zaboru austrjackiego wyrobach przemysłu kosmetycznego, hygieniczno-kosmetycznego i farmaceutycznego oraz eteru octowego i siarczanego.

Nr. 28 z dnia 5 lutego 1921 r.

Rozporządzenie Ministrów Skarbu oraz Przemysłu i Handlu z dnia 28 stycznia 1921 r. w przedmiocie przedłużenia terminu ważności ulg celnych, udzielonych na zasadzie rozporządzeń z dnia 20 marca i z dnia 5 lipca 1920 r. o czasowem zawieszeniu cła od niektórych towarów (Dz. Ust. R. P. Nr. 37, poz. 213 i Nr. 66, poz. 441).

Nr. 30 z dnia 8 lutego 1921 r.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z d. 29 stycznia 1921 r. w przedmiocie wezwania obywateli polskich, przebywających za granicą, do wykonania przepisów o obowiązku służby wojskowej.

Nr. 31 z dnia 9 lutego 1921 r.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 8 lutego 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, w przedmiocie tymczasowego ustroju władz szkolnych na obszarze b. Galicji.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

107.

Okólnik (477) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie uzupełnienia okólnika Nr. 556 z 1919 r.

W uzupełnieniu i wyjaśnieniu okólnika Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 sierpnia 1919 r. Nr 556 obecnie poleca się w miejscowościach, gdzie obowiązuje ustawa z dnia 25 lipca 1919 r. odnośnie do zgromadzeń stosować się do następujących wskazówek:

Wszelkiego rodzaju zgromadzenia, wiece, zebrania i t. p. dzielą się na trzy kategorje:

1) w lokalach zamkniętych; 2) pod gołem niebem i 3) sprawozdania poselskie.

Ad 1. Zgromadzenia w lokalach zamkniętych mogą być zebraniami organizacji, stowarzyszeń i t. p. lub publicznemi. W pierwszym wypadku są to zebrania lub posiedzenia członków wszelkiego rodzaju organizacji, stowarzyszeń, korporacji i t. p., funkcjonujących na podstawie odpowiednich legalnych ustaw, statutów i t. p., przewidujących odnośne zebrania i ich skład osobisty. Władzom administracyjnym, które mogą w tym wypadku posługiwać się policją umundurowaną przysługuje prawo kontroli tych zgromadzeń, a mianowicie: w wypadku całkowicie uzasadnionych podejrzeń, że pod pozorem legalnego posiedzenia jakiejś organizacji odbywa się w istocie zebranie przygodnych osób, zagrażające lub mogące zagrozić bezpieczeństwu publicznemu, władze administracyjne dają policji nakaz wkroczenia do lokalu, gdzie się zebranie odbywa. Tu policja porozumiewa się wyłącznie z przewodniczącym zebrania. Policja zapytuje, czy na sali są obecni tylko członkowie danej organizacji i może zażądać od przewodni-

czącego sprawdzenia legitymacji członkowskich u obecnych, przyczem sprawdzenie przeprowadza osobiście przewodniczący w asyście funkcjonarjusza policji. Obecni na zebraniu rzeczoznawcy, honorowi goście i t. p., o ile posiadają piśmienne zaproszenia, mogą uczestniczyć w posiedzeniu. O ile zostanie stwierdzonem, że na zebraniu są osoby obce, nie mające prawa uczestniczyć w niem, policja po jednokrotnem uprzedzeniu przewodniczącego może zebranie rozwiązać. O rozwiązaniu zebrania i okolicznościach z tem złączonych musi być sporządzony protokół z podpisem przewodniczącego zebrania. W wypadkach, gdy przebieg zebrania jest o tyle burzliwy, że zakłóca porządek publiczny po za lokalem zebrania, policja po jednokrotnem uprzedzeniu przewodniczącego zebranie rozwiązuje. O ile legalne zebranie wkroczyło na drogę przez prawo zakazaną i władze administracyjne są powiadomione o tem, wówczas należy zebranie rozwiązać i cały materjał przekazać władzom sądowym.

Zgromadzenia publiczne w lokalach zamkniętych mogą odbywać się za uprzednim przez zwołujących powiadomieniem władzy administracyjnej pierwszej instancji najmniej na 48 godzin przed odbyciem zebrania. W powiadomieniu muszą być wskazane co najmniej dwa nazwiska osób, zwołujących zebranie, i ich dokładne adresy oraz projektowany porządek dzienny. Władza administracyjna może zabronić odbycia zebrania, o ile ono może zagrażać bezpieczeństwu lub porządkowi publicznemu. Władza administracyjna deleguje na zebranie swego przedstawiciela bądź też umundurowanego funkcjonarjusza policji z pośród urzędników najwięcej inteligentnych i taktownych. Po przybyciu na zgromadzenie przedstawiciel władzy okazuje przewodniczącemu swoją delegację i zajmuje w porozumieniu z nim odpowiednie miejsce na sali. O ile treść przemówień zawiera w sobie cechy przestępstwa lub zagraża bezpieczeństwu lub porządkowi publicznemu, przedstawiciel władzy ostrzega o tem przewodniczącego zebrania, a w razie, jeśli ostrzeżenie takie powtórzonem będzie trzykrotnie, zebranie może być rozwiązanem. O rozwiązaniu zebrania przedstawiciel władzy komunikuje przewodniczącemu ustnie. W razie drobnych zakłóceń porządku na sali, nie związanych z tokiem obrad, jak np. ktoś jest w stanie nietrzeźwym lub t. p. przedstawiciel władzy może przez podwładne sobie organa, jedynie na skutek żądania przewodniczącego, usunąć z sali osoby, przeszkadzające spokojnym obradom. O ile jednak zakłócenie porządku ma miejsce w związku z samą treścią obrad, jako to opozycyjne okrzyki, przeszkadzanie mówcom i t. p., przedstawiciel władzy w żadnym wypadku nie może wtrącać się do przebiegu zgromadzenia. Wprowadzenie porządku należy wyłącznie do przewodniczącego, który w danym wypadku powinien działać tylko w swoim zakresie bez odwoływania się do pomocy władzy. O ile zaś porządek nie zostaje przywróconym, przedstawiciel władzy po trzykrotnem uprzedzeniu przewodniczącego powinien zgromadzenie rozwiązać. W żadnym wypadku przedstawiciel władzy nie może mieszać się do toku obrad, usuwać opozycję, domagać się od publiczności spokoju i t. p.

Ad 2. Względem zgromadzeń pod gołem niebem należy zachować te wszystkie zasady, co i dla zgromadzeń publicznych w lokalach zamkniętych z tą jednak różnicą, że dla odbycia się ich potrzebne jest uprzednie zezwolenie władzy administracyjnej, przyczem czujność władz przy zezwalaniu oraz w czasie samego zgromadzenia, winna być, oczywiście, wzmożoną.

Pamiętać należy, że przepisy niniejsze, ograniczające w ramach konieczności nieodzownej wolność zebrań i zgromadzeń, zmierzają ku ustaleniu i utrzymaniu w kraju naszym zupełnej wolności słowa i zgromadzeń. Całe zachowanie się władz przy stosowaniu niniejszego okólnika powinno być nacechowane zrozumieniem tej ogólnej zasady, która tworzy jedną z podwalin naszej państwowości.

Ad 3. Zgromadzenia sprawozdawcze posłów (sejmiki relacyjne) korzystają z absolutnej wolności, t. zn., że poseł na Sejm ma prawo zwoływać wszędzie, a nietylko w swoim okręgu wyborczym, zgromadzenia publiczne w celu złożenia sprawozdania z działalności swojej. Tego rodzaju zgromadzenia mogą być zwoływane bez uprzednich powiadomień władzy i zabronionemi przez władzę mogą być tylko w tym jedynie wyjątkowym wypadku, kiedy miejsce odbywania takiego zgromadzenia nieodpowiedniem jest do takiego celu ze względu na arterje komunikacyjne. Jednakże i w tym wypadku nie należy stawiać przeszkód dla przeniesienia takiego zgromadzenia w możliwie najbliższe miejsce, odpowiednie dla odbycia zgromadzenia. Rozwiązywanie lub niedopuszczanie zgromadzeń poselskich z przytoczonego tu powodu, jest bardzo niepożądanem i dopuszczalnem jest tylko jako ostateczność. Na zgromadzenia tego rodzaju władza deleguje swego przedstawiciela, zgodnie z powyżej podanemi wskazówkami. Jednakże funkcje jego są inne niż na zgromadzeniach zwykłych. Porządek obrad, treść przemówień posła lub posłów jest zupełnie nietykalną dla przedstawiciela władzy. Kierować się tutaj należy całkowicie art. 6 ustawy z dnia 8 kwietnia 1919 r. o nietykalności członków Sejmu Ustawodaw. (Dz. Pr. 1919 r. Nr. 31, poz. 265), wszakże przemawiać na takim wiecu mogą jedynie posłowie. Inne osoby mogą tylko zwracać się do posłów z zapytaniami i interpelacjami. O ile zaś zachodzą wypadki przemówień nie posłów, zgromadzenie musi być rozwiązane. Pozatem przedstawiciele władzy nie mogą wtrącać się ani do prze-

biegu obrad, ani zajść na sali z wyjątkiem usuwania z sali obrad albo zgromadzenia na żądanie przewodniczącego osób, będących w stanie nietrzeźwym.

Również o ile poseł przemawia na zgromadzeniu zwykłem, przedstawiciel władzy nie może podczas trwania przemówienia wtrącać się ani do przebiegu obrad, ani do samego przemówienia poselskiego.

Warszawa, d. 17 marca 1921 r. (BB. 5817/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

108.

Okólnik (479) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie uszkodzeń linji telegraficznych i telefonicznych.

Ministerstwo Poczt i Telegrafów zawiadomiło Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, że w ostatnich czasach zdarzają się coraz częściej uszkodzenia linji telegraficznych i telefonicznych, powodowane czy to przez cięcie drzew przydrożnych bez przedsięwzięcia odpowiednich środków ostrożności i bez zawiadomienia organów nadzorczych telegrafu, czy to przez kradzież z linji słupów, drutu lub izolatorów albo nawet przez umyślne przerywanie komunikacji telegraficznej i telefonicznej w celach przeciwpaństwowych. Czyny tego rodzaju, pomijając bardzo znaczne straty materjalne, szkodzą najżywotniejszym interesom Państwa i nie mogą być tolerowane.

Zechce zatem P. Wojewoda (P. Komisarz Rządu) przedsięwziąć niezwłocznie jaknajenergiczniejsze zarządzenia w celu powstrzymania tego rodzaju przestępstw. Należy zwracać szczególniejszą uwagę na linje telegraficzne i telefoniczne i w razie ich uszkodzenia przeprowadzać ścisłe dochodzenie w celu wykrycia i pociągnięcia winnych do odpowiedzialności. Jednocześnie należy przypomnieć w sposób odpowiedni ludności powierzonego Panu terytorjum, że przestępstwa, przewidziane przez art. 556 Kod. Kar. (uszkodzenie telefonu lub telegrafu), podlegają orzecznictwu sądów doraźnych w myśl ustawy o sądach doraźnych z dnia 30 czerwca 1919 r. (Dz. Praw z 1919 r. Nr. 55, poz. 341) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 stycznia 1921 r. (Dz. Ustaw Nr. 9, poz. 43) i za popełnienia ich rozmyślne może być wymierzona kara śmierci.

Warszawa, d. 21 marca 1921 r. (BP. 1867/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

109.

Okólnik (480) Ministra Spraw Wewnętznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Komisarza Rządu na Śląsk Cieszyński, Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę oraz Komendanta Policji Państwowej w sprawie różnego oznaczania miast „Kosów".

Poniżej zamieszczony okólnik Prezydjum Rady Ministrów przesyła się do wiadomości i wydania stosownych zarządzeń.

Warszawa, d. 23 marca 1921 r. (AO. 2411/2).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

Generalny Delegat Rządu we Lwowie komunikuje Ministerstwu Spraw Wewnętrznych, że wskutek jednakowych nazw dwóch miast powiatowych: Kosów na Pokuciu oraz Kosów w Województwie Poleskiem zdarza się często, że korespondencja urzędowa, przeznaczona dla jednego z nich, bywa mylnie skierowywana do drugiego, co oczywiście odbija się niekorzystnie na toku urzędowania władz w tych miastach. W celu usunięcia tego stanu rzeczy Ministerstwo Spraw Wewnętrznych proponuje, by pisma urzędowe, przeznaczone dla Kosowa na Polesiu, były oznaczone adresem „Kosów Poleski".

Przychylając się do powyższego wniosku, proszę P. Ministra (Szefa, Prezesa) o wydanie stosownych zarządzeń.

Warszawa, d. 9 marca 1921 r. (Nr. 5040).

Za Prezydenta Ministrów
(—) *Studziński*
Dyrektor Depart. Prezydjalnego.

110.

Okólnik (482) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Głównego Komendanda Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie kredytu na pośmiertne.

W ślad za okólnikiem Nr. 437 i 475 podaje się do wiadomości i użytku urzędowego.

Równocześnie poleca się Panom przedłożyć Ministerstwu Spraw Wewnętrznych w możliwie jaknajkrótszym czasie, a najpóźniej do d. 1 maja r. b. wnioski co do wysokości potrzebnych na

powyższy cel kredytów dla odnośnych okręgów, a to na cały bieżący okres budżetowy.

Warszawa, d. 23 marca 1921 r. (OB. 2633/5).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Poczynając od 1 stycznia 1921 r. kredyt na pośmiertne dla urzędników i funkcjonarjuszy państwowych tudzież osób wojskowych będzie ześrodkowany w Dziale 4 budżetu Ministerstwa Skarbu (§ 4 „Pośmiertne").

Celem umożliwienia wypłat tych świadczeń Ministerstwo Skarbu jednocześnie otwiera narazie w Centralnej Kasie Państwowej w Warszawie kredyty na okres od 1 stycznia do 23 marca 1921 r. do dyspozycji Kancelarji Cywilnej Naczelnika Państwa i Biura Sejmu Ustawodawczego w wysokości po 100.000 mk. (sto tysięcy marek), a dla Prezydjum Rady Ministrów, wszystkich Ministerstw (prócz Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej), Najwyższej Izby Kontroli Państwa i Głównych Urzędów: Likwidacyjnego i Ziemskiego po 500.000 mk. (pięćset tysięcy marek). Kredyty te mają służyć na pokrycie wydatków tak Zarządów Centralnych, jak i podwładnych im urzędów na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Prawo asygnowania w ramach powyższych kredytów przysługuje właściwej władzy centralnej.

Kompetencja do asygnowania pośmiertnego na obszarze b. zaboru austrjackiego nie ulega żadnej zmianie. Wydatki na pośmiertne zarachowywane będą także w b. zaborze austrjackim na § 4 Działu 4 budżetu Ministerstwa Skarbu.

W sprawie otwarcia dalszego kredytu na pośmiertne złoży Ministerstwo (Urząd Główny) w swoim czasie wniosek.

Warszawa, d. 14 marca 1921 r. (Nr. 3250/DB).

Za Ministra Skarbu
Dyrektor Departamentu
(—) *Zaczek.*

111.

Okólnik (484) Ministra Spraw Wewnętrznych do Generalnego Delegata Rządu na Małopolskę, Wojewodów, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. Warszawę w sprawie rewizji w Fasstelle w Łodzi.

Z powodu niewłaściwego zachowania się jednej z tutejszych władz bezpieczeństwa w stosunku do placówki Państwa obcego, co dało powód do zażalenia w M. S. Z. zechce Pan P. T. bezzwłocznie zwrócić uwagę Kierownikom podwładnych sobie władz, że gmachy i lokale, zajęte przez przedstawicielstwa zagraniczne jak również członkowie Ciała Dyplomatycznego oraz personelu pomocniczego korzystają z prawa eksterytorjalności, które polega na tem, że:

1) osoby posła i personelu Dyplomatycznego są nietykalne, t. j. w żadnym wypadku niewolno ich aresztować, nawet o ileby zostały schwytane na gorącym uczynku;

2) korespondencja oraz wszelkie inne rzeczy dla powyżej wymienionych przeznaczone lub przez nich posiadane, nie mogą być w żadnym wypadku rewidowane lub zatrzymane;

3) gmach poselstwa jest nietykalny, t. j. władze nie mogą wkroczyć do gmachu bez zgody posła, nawet wykonując przepisy ustaw karnych.

Do personelu Dyplomatycznego zaliczają się wszystkie te osoby, które stale i wyłącznie są zajęte w danem przedstawicielstwie obcego Państwa. W razie wątpliwości, czy dana osoba należy do personelu dyplomatycznego, należy zwrócić się z zapytaniem w drodze służbowej do Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Przepisy o nietykalności członków poselstw zagranicznych stosują się również i do rodzin oficjalnych członków poselstw.

W razie jakiegokolwiek zatargu z Konsulatami lub urzędowemi placówkami obcego Państwa mogą władze działać jedynie po uprzedniem porozumieniu się z Ministerstwem Spraw Zagranicznych, co może nastąpić tylko przez przełożone władze.

Warszawa, d. 21 marca 1921 r. (BP. 1874/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Kuczyński.*

112.

Okólnik (1) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich urzędników w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w sprawie reorganizacji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Niniejszem podaję do wiadomości i zastosowania:

1. Statut organizacyjny Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, zatwierdzony uchwałą Rady Ministrów z dnia 13 stycznia r. b.
2. Zatwierdzony przezemnie z dnia 31 marca r. b. rozkład czynności pomiędzy Wydziały Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.
3. Zatwierdzone przezemnie zmiany i uzupełnienia do Instrukcji Biurowej, rozesłanej okólnikiem Nr. 419 z d. 30 grudnia 1920 r.

Wszystkie powyższe przepisy wchodzą w Ministerstwie *w życie* z d. 1 kwietnia r. b.

W myśl art. 5 Instrukcji Biurowej przechodzą z tymże dniem maszynistki wszystkich Wydziałów do wspólnej kancelarji Ministerstwa, o ile Naczelnicy Wydziałów nie otrzymają odemnie *specjalnego* pozwolenia, o którem mowa w zmianie art. 5 Instrukcji. O odnośne pozwolenia należy wnieść do Wydziału Prezydjalnego najpóźniej do dnia 10 kwietnia r. b.

Niniejszem tracą moc obowiazującą przepisy okólników Nr. 308 z dnia 21 maja 1919 r., Nr. 571 z dnia 28 sierpnia 1919 r., Nr. 877 z dnia 14 stycznia 1920 r., Nr. 888 z dnia 20 stycznia 1920 r., Nr. 24 z dnia 3 lutego 1920 r., Nr. 28 z dnia 4 lutego 1920 r., Nr. 91 z dnia 19 marca 1920 r., Nr. 107 z dnia 30 marca 1920 r., Nr. 126 z dnia 19 kwietnia 1920 r., Nr. 157 z dnia 17 maja 1920 r., Nr. 171 z dnia 21 maja 1920 r., Nr. 253 z dnia 14 lipca 1920 r., Nr. 292 z dnia 6 sierpnia 1920 r., Nr. 295 z dnia 9 sierpnia 1920 r., Nr. 305 z dnia 17 sierpnia 1920 r.. Nr. 326 z dnia 30 sierpnia 1920 r. i Nr. 345 z dnia 23 sierpnia 1920 r. oraz wszelkie inne wydane w powyższych sprawach okólniki i instrukcje, o ile zawierają przepisy sprzeczne z powyższą organizacją.

Warszawa, d. 1 kwietnia 1921 r. (Pr. 3133/35).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Skulski.*

STATUT ORGANIZACYJNY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

zatwierdzony przez Radę Ministrów uchwałą z dnia 13 stycznia 1921 r.

Art. 1.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych dzieli się na cztery *Departamenty:*

Prezydjalny, Administracyjny, Bezpieczeństwa Publicznego i Prasy oraz Samorządu.

Art. 2.

Departament Prezydjalny składa się z trzech Wydziałów: Prezydjalnego, Osobowego i Budżetowo-Rachunkowego.

Wydział *Prezydjalny* obejmuje ogólne sprawy Ministerstwa oraz sprawy, wynikające ze stosunku Ministerstwa do Sejmu, Naczelnika Państwa, Rady Ministrów i innych Ministerstw i Urzędów Centralnych, do instytucji społecznych i osób z wyjątkiem spraw, należących do zakresu działania poszczególnych Wydziałów, Kancelarję Główną oraz Bibljotekę Ministerstwa.

Wydział *Osobowy* obejmuje wszystkie sprawy personalne urzędników i funkcjonarjuszów Ministerstwa i Urzędów podległych.

Wydział *Budżetowo - Rachunkowy* obejmuje sprawy budżetowe, rachunkowe, kasowe i gospodarcze oraz wszelkie sprawy, związane z działalnością finansową Ministerstwa i Urzędów podległych.

Art. 3.

Departament Administracyjny składa się z czterech Wydziałów: Administracyjnego, Ewidencji ludności, Wojskowego i Odwoławczego.

Wydział *Administracyjny* obejmuje sprawy, dotyczące organizacji Urzędów miejscowych, podległych Ministerstwu z wyjątkiem policyjnych i samorządowych, regulowania stosunków, wchodzących w zakres prawa administracyjno politycznego, nie objętych kompetencją innych Wydziałów oraz przeprowadzenia podziału terytorjalnego Państwa.

Wydział *Ewidencji ludności* obejmuje sprawy przynależności państwowej i gminnej, sprawy metrykalne, zmiany nazwisk i spisu ludności.

Wydział *Wojskowy* obejmuje wszystkie sprawy, związane z poborem wojskowym, mobilizacją i demobilizacją, sprawy świadczeń wojennych i zasiłków rodzinom wojskowych.

Wydział *Odwoławczy* rozpoznaje skargi i rekursy w sprawach, nie należących do zakresu czynności innych Wydziałów.

Art. 4.

Departament Bezpieczeństwa Publicznego i Prasy składa się z czterech Wydziałów: Bezpieczeństwa Publicznego, Porządku Publicznego i Policji, Prasowego i Stowarzyszeń.

Wydział *Bezpieczeństwa Publicznego* obejmuje wszystkie sprawy, związane z bezpieczeństwem Państwa i nienależące do zakresu czynności innych Wydziałów Departamentu.

Wydział *Porządku Publicznego i Policji* obejmuje sprawy porządku publicznego, sprawy, dotyczące przepisów administracyjno - policyjnych i stosunków organów policji do innych władz państwowych i samorządowych.

Wydział *Prasowy* obejmuje sprawy prasowe, autorskie i widowisk publicznych.

Wydział *Stowarzyszeń* obejmuje sprawy legalizacji i rejestracji stowarzyszeń i związków oraz nadzoru nad nimi.

Art. 5.

Departament Samorządu składa się z dwóch Wydziałów stałych: Ziemskiego i Miejskiego i jednego, tymczasowego Mieszkaniowego.

Wydział *Samorządu Ziemskiego* obejmuje sprawy samorządu gminnego, powiatowego i wojewódzkiego.

Wydział *Samorządu Miejskiego* obejmuje wszystkie sprawy, dotyczące samorządu miast.

Wydział *Mieszkaniowy* (tymczasowy) załatwia sprawy, wynikające z obowiązku gmin dostarczania pomieszczeń.

Art. 6.

Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1921 r.

PODZIAŁ CZYNNOŚCI
W MINISTERSTWIE SPRAW WEWNĘTZNYCH
na rok 1921.

Wydział 1 Prezydjalny (znak literowy Wydziału *Pr.*), obejmuje ogólne sprawy Ministerstwa oraz sprawy, wynikające ze stosunku Ministerstwa do Sejmu, Naczelnika Państwa, Rady Ministrów i innych Ministerstw i Urzędów Centralnych, do instytucji społecznych i osób z wyjątkiem spraw, należących do zakresu działania poszczególnych Wydziałów, Kancelarję Główną oraz Bibliotekę Ministerstwa.

W szczególności do Wydziału 1 należy:

1. Sprawy wyborów do Sejmu.
2. Ewidencja posiedzeń Sejmowych, prac Komisji Sejmowych, projektów ustaw, wnoszonych przez Ministerstwo na Sejm i materjałów, dotyczących prac Sejmowych.
3. Załatwianie rezolucji i nagłych wniosków Sejmowych.
4. Sprawy interpelacji Sejmowych.
5. Sprawy poselskie.
6. Ostateczne redagowanie projektów ustaw, wnoszonych przez Ministerstwo.
7. Ewidencja wniosków Ministerstwa na Radę Ministrów, posiedzeń sekcji legislacyjnej Prezydjum Rady Ministrów i projektów ustawodawczych, wnoszonych na Radę Ministrów.
8. Ewidencja protokółów posiedzeń Rady Ministrów i czuwanie nad wykonaniem uchwał Rady Ministrów.
9. Stosunek do Prezyd. Rady Ministrów i Komitetu Ekonomicznego.
10. Sprawy, wynikające ze stosunku z innemi Ministerstwami i Urzędami Centralnemi, o ile nie zostały przekazane innym Wydziałom.
11. Ewidencja Konferencji międzyministerjalnych.
12. Sprawy, wynikające ze stosunku z instytutucjami i poszczególnemi osobami, o ile nie należą do kompetencji innych Wydziałów.
13. Organizacja Ministerstwa i czuwanie nad porządkiem i jednolitością urzędowania w Ministerstwie i nad wykonywaniem obowiązujących przepisów porządkowych, opracowywanie rozporządzeń i okólników Ministra w tym zakresie; sprawy różne, związane z Zarządem Ministerstwa, o ile nie wchodzą w zakres działania innych Wydziałów; dysponowanie środkami lokomocyjnemi Ministerstwa.
14. Zestawianie i redakcja sprawozdań z działalności Ministerstwa.
15. Publikacja rozporządzeń Ministerstwa w Dzienniku Ustaw i Monitorze Polskim oraz ewidencja rozporządzeń, łącznych z innemi Ministerstwami.
16. Załatwiania protokółów posiedzeń Szefów Sekcji i konferencji przy Ministrze.
17. Sprawy polityczne, o ile nie wchodzą w zakres czynności innych Wydziałów.
18. Pisma poufne (z wyjątkiem pism z Departamentu Bezpieczeństwa Publicznego i Prasy).
19. Delegacje Ministerstwa i sprawy kurjerów.
20. Sprawy, wyknikające z ustawy o godłach i barwach.
21. Zjazdy Wojewodów.
22. Prenumerata dzienników urzędowych dla Ministerstwa i rozdział ich pomiędzy poszczególne Wydziały.
23. Ewidencja wydawnictw Ministerstwa, okólników ministerjalnych i wojewódzkich.
24. Sprawy różne, nienależące do kompetencji innych Wydziałów.
25. Sekretarjat Wyższej Komisji Dyscyplinarnej.
26. Bibljoteka Ministerstwa.
27. Wykonywanie szczególnych zleceń P. Ministra.
28. Sekretarjat Ministra i Podsekretarzy Stanu.
29. Kancelarja Główna:

   a) Biuro Informacyjno Podawcze; b) Ekspedytura dla przygotowania czystopisów i wysyłki pism; c) Archiwum główne; d) Instruktorat Kancelaryjny dla Kancelarji Wydziałowych.

Wydział 2 Osobowy (znak literowy Wydziału *PO*), obejmuje wszystkie sprawy personalne urzędników i funkcjonarjuszów Ministerstwa i Urzędów podległych.

W szczególności do Wydziału 2 należą:

1. Sprawy kandydatów na posady, rejestracja kandydatów, zbieranie informacji i referencji, wnioski kwalifikacyjne.
2. Sprawy, związane z przyjęciem urzędników do służby w Ministerstwie lub w Urzędach podległych, nominacje.
3. Stabilizacja urzędników i sprawy przysięgi służbowej.
4. Awansowanie urzędników, uposażenia, podwyżki.
5. Ustalanie dodatków drożyźnianych, dodatków za studja wyższe, za wysługę lat, dodatków reprezentacyjnych, za kierownictwo, funkcyjnych i wyrównawczych.
6. Zapomogi i remuneracje.
7. Udzielanie dyspens, przewidzianych w pragmatyce służbowej lub w rozporządzeniach obowiązujących.
8. Przeniesienia służbowe urzędników.
9. Sprawy urlopów i zastępstw.
10. Rekursy w sprawach personalnych, w których dozwolone jest odwołanie się do Ministra.
11. Dymisje urzędników, przenoszenie w stan spoczynku.
12. Wykazy stanu osobowego, rodzinnego i stanu służby urzędników, tabele kwalifikacyjne.
13. Wykazy starszeństwa urzędników.
14. Dokumenty osobiste urzędników, legitymacje, zaświadczenia.
15. Sprawy, dotyczące służby wojskowej urzędników, odroczeń i reklamacji z wojska.
16. Sprawy ulg i przywilejów dla urzędników.
17. Pozwolenia na zajęcia dodatkowe i uboczne.
18. Przedwstępne dochodzenia przeciw urzędnikom wskutek skarg i zażaleń i przygotowywanie wniosków względem wdrożenia lub zaniechania śledztwa dyscyplinarnego.

19. Sprawy emerytalne, darów z łaski i wsparć, mających charakter emerytalny.
20. Sprawy Komisji kwalifikacyjnych, weryfikacyjnych, rehabilitacyjnych i t. p. ciał zbiorowych, tworzonych dla rozpoznawania spraw personalnych, w ich liczbie i Komisji dyscyplinarnych z wyjątkiem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie.
21. Poświadczanie podpisów kierowników Urzędów, podległych Ministerstwu.
22. Ewidencja urzędników.
23. Wykazy osobowe Urzędów.
24. Wykazy osób zdyskwalifikowanych dla służby państwowej.
25. Archiwum personalne.
26. Współudział w opracowywaniu etatu osobowego Ministerstwa i Urzędów podległych.

Wydział 3 Budżetowo-Rachunkowy (znak literowy Wydziału *PB*), obejmuje sprawy budżetowe, rachunkowe, kasowe i gospodarcze oraz wszelkie sprawy, związane z działalnością finansową Ministerstwa i Urzędów podległych.

W szczególności do Wydziału 3 należą:

1. Sprawy, dotyczące budżetu Ministerstwa i urzędów podległych.
2. Sprawy, dotyczące wykonania budżetu i kontrola zamknięć rachunkowych.
3. Kredyty dodatkowe.
4. Rozrachunki międzyministerjalne.
5. Wypłata uposażenia urzędnikom, zaliczki na płacę i pośmiertne.
6. Kontrola należytości i zwrotów urzędników Ministerstwa i opłaty dla Kas chorych.
7. Sprawy, związane z pomieszczeniem władz i urzędów etatu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.
8. Kontrola taborów, inwentarzy władz i urzędów etatu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.
9. Prowadzenie księgi głównej, dzienników przychodu i rozchodu, księgi zaliczeń, księgi depozytów i innych podręcznych rejestrów i zapisków rachunkowych.
10. Asygnacje.
11. Prowadzenie Kasy podręcznej Ministerstwa, dziennika i księgi kasowej.
12. Zarząd i nadzór nad budynkami, zajmowanemi przez Ministerstwo.
13. Sprawy, dotyczące inwentarza, taboru, magazynów materjałowych, sprawdzanie i likwidowanie rachunków dostawców.
14. Przyjmowanie i oddalanie pracowników niższych nieetatowych i kontraktowych (np. woźnych, gońców, stróżów, szoferów, praczek, woźniców), nadzór i władza dyscyplinarna nad niższymi pracownikami zarówno etatowymi jak i nieetatowymi i kontraktowymi.

Wydział 4 Administracyjny (znak literowy Wydziału *AO*), obejmuje sprawy, dotyczące organizacji Urzędów miejscowych, podległych Ministerstwu z wyjątkiem policyjnych i samorządowych, regulowania stosunków, wchodzących w zakres prawa administracyjno-politycznego, nieobjętych kompetencją innych Wydziałów, oraz przeprowadzenia podziału terytorjalnego Państwa.

W szczególności do Wydziału 4 należą:

1. Podział czynności w Województwach.
2. Zespolenie w Województwach organów innych Ministerstw.
3. Zespolenie tychże organów w Starostwach.
4. Tworzenie i uruchomienie Województw w Małopolsce.
5. Sprawy, dotyczące Tymczasowego Wydziału Samorządowego w Małopolsce.
6. Organizacja władz administracyjnych Spisza i Orawy.
7. Organizacja władz administracyjnych na Śląsku Cieszyńskim.
8. Likwidacja Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych.
9. Tworzenie i uruchomienie Województw Wschodnich.
10. Likwidacja Zarządu Ziem Wschodnich, Wołynia i Frontu Podolskiego.
11. Sprawa granic Województw, powiatów, gmin miejskich i wiejskich.
12. Tworzenie powiatów nowych i kasowanie istniejących.
13. Wydzielanie miast z powiatów i włączanie miast do powiatów, kreowanie i kasowanie miast, rozszerzanie granic miast.
14. Tworzenie nowych gmin wiejskich, kasowanie gmin istniejących, tworzenie nowych osiedli, gromad (sołectw).
15. Ustalanie i przenoszenie siedziby urzędów gminnych i władz powiatowych.
16. Zmiana nazw powiatów, gmin i miejscowości.
17. Współudział Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w pracach Głównego Urzędu Statystycznego.
18. Opinje projektów ustaw, rozporządzeń etc., opracowywanych przez inne Ministerstwa i Urzędy Centralne.
19. Opinje w sprawach, przekazywanych w tym celu przez inne Wydziały.
20. Kontrola okólników, wydawanych przez Wojewodów oraz Dzienników Urzędowych Wojewódzkich i powiatowych.
21. Wydawanie zarządzeń, okólników i t. p. na żądanie innych Ministerstw i Władz Centralnych, domagających się współdziałania władz administracyjnych.
22. Redakcja i administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.
23. Wydawnictwo skorowidza ustaw, rozporządzeń i okólników.
24. Sprawy konfliktu i sporów kompetencyjnych władz administracyjnych z innemi władzami.
25. Postępowanie administracyjne.
26. Sprawy organizacji oddziałów kancelaryjnych władz administracyjnych (instrukcje).
27. Ujednostajnienie godzin urzędowych w Urzędach podwładnych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych.
28. Sprawy uprawnień organów administracyjnych (umundurowanie, odznaki i t. p.).

29. Udział Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w pracach Głównego Urzędu Likwidacyjnego.
30. Szkody i straty wojenne.
31. Ustalanie pretensji funkcjonarjuszy władz okupacyjnych o rzeczy, pozostawione w Polsce.
32. Ustalanie wierzytelności należnych od gmin na rzecz b. skarbu rosyjskiego.
33. Organizacja Komisji Zapomogowych.

Wydział 5 Ewidencji Ludności (znak literowy Wydziału *AE*), obejmuje sprawy przynależności państwowej i gminnej, sprawy metrykalne, zmiany nazwisk i spisu ludności.

W szczególności do Wydziału 5 należą:

1. Sprawy przepisów ogólnych, dotyczących obywatelstwa.
2. Stwierdzanie obywatelstwa.
3. Nadawanie obywatelstwa.
4. Sprawy opcji.
5. Sprawy utraty obywatelstwa.
6. Legalizacja dokumentów w sprawach obywatelstwa.
7. Sprawy przepisów ogólnych, dotyczących przynależności lokalnej.
8. Sprawy przynależności gminnej na obszarze b. dzielnicy austrjackiej.
9. Sprawy zapisów do ksiąg ludności stałej na obszarze b. Królestwa Polskiego.
10. Sprawy przynależności do organizacji stanowych na obszarze b. Cesarstwa Rosyjskiego.
11. Sprawy, dotyczące stałego zamieszkania na obszarze b. dzielnicy pruskiej.
12. Legalizacja dokumentów w sprawach przynależności lokalnej.
13. Sprawy, dotycz. przepisów ogólnych w przedmiocie zmiany nazwisk.
14. Orzecznictwo w sprawach zmiany nazwisk.
15. Sprawy prywatnego prawa osobowego w zakresie działania Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.
16. Sprawy, dotyczące przepisów ogólnych w sprawach metrykalnych.
17. Sprawy nadzoru ogólnego nad prowadzeniem ksiąg metrykalnych.
18. Zarządzanie w miarę obowiązującego prawa wpisów dodatkowych i sprostowania wpisów już uskutecznionych w sprawach metrykalnych.
19. Międzynarodowa wymiana metryk.
20. Legalizacja dokumentów w sprawach metrykalnych.
21. Udział w sprawach perjodycznych spisów ludności.
22. Sprawy wyznaniowe w zakresie kompetencji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Wydział 6 Wojskowy (znak literowy Wydziału *AW*), obejmuje wszystkie sprawy, związane z poborem wojskowym, mobilizacją i demobilizacją, sprawy świadczeń wojennych i zasiłków rodzinom wojskowym.

W szczególności do Wydziału 6 należą:

1. Instruowanie władz podległych w zakresie czynności, wynikających ze współdziałania władzy administracyjnej w administracji wojskowej.
2. Wygotowywanie projektów ustaw, rozporządzeń i okólników we wszystkich tych dziedzinach administracji wojskowej, w której przewidzianą jest ingerencja władz administracyjnych w porozumieniu z władzami wojskowemi.
3. Opiniowanie projektów ustawodawczych, przedstawionych przez władze wojskowe.
4. Współudział w konferencjach nad projektami ustawodawczemi w zakresie administracji wojskowej.
5. Nadzór nad funkcjonowaniem władz administracyjnych w zakresie administracji wojskowej.
6. Sprawy poboru do wojska.
7. Stały współudział w Komisji do rozstrzygania próśb reklamacyjnych z art. 61 i 62 Tymcz. Przep. o powszechnym obowiązku służby wojskowej.
8. Reklamacje:
   a) wydawanie ogólnych zarządzeń; b) załatwianie konkretnych wniosków reklamacyjnych.
9. Sprawy zasiłków dla wojskowych i ich rodzin.
10. Sprawy, wynikające z ustawy o osobistych świadczeniach wojennych.
11. Sprawy poboru koni.
12. Sprawy, dotyczące świadczeń rzeczowych i rekwizycji dla wojska.
13. Sprawy kwaterunkowe w porozumieniu z Wydziałem Mieszkaniowym.
14. Sprawy jednorazowej daniny wojennej.
15. Sprawy zbiórki sprzętu wojennego.
16. Sprawy zdobyczy wojennej.
17. Sprawy demobilizacji osobowej.
18. Sprawy demobilizacji rzeczowej.
19. Sprawy grobów wojennych.
20. Współudział w akcji pomocy dla rolnictwa przez rozdział martwego i żywego inwentarza, posiadanego przez wojsko.

Wydział 7 Odwoławczy (znak liter. Wydziału *AK*), rozpoznaje skargi i rekursy w sprawach, nienależących do zakresu czynności innych Wydziałów.

W szczególności do Wydziału 7 należą:

1. Rozpoznawanie rekursów i próśb w sprawach administracyjno-karnych za wyjątkiem spraw, dotyczących ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. (Dz. Ust. Nr. 61, poz. 364).
2. Rozpoznawanie rekursów w sprawach powszechno-administracyjnych, niezastrzeżonych innym Wydziałom.
3. Załatwianie zażaleń na działalność władz, podległych Ministerstwu, wpływających w drodze nadzoru, w sprawach, nieprzekazanych innym Wydziałom.
4. Opracowywanie na podstawie wpływających rekursów i zażaleń wniosków organizacyjnych do użytku Wydziału Administracyjnego i personalnych do użytku Wydziału Osobowego.

5. Sprawy, dotyczące postępowania karno administracyjnego.
6. Sprawy wywłaszczeń.
7. Sprawy fundacji z wyjątkiem fundacji, poczynionych na rzecz gmin samorządnych.

Wydział 8 Bezpieczeństwa Publicznego (znak lit. Wydziału *BB*), obejmuje wszystkie sprawy, związane z bezpieczeństwem Państwa, nienależące do zakresu czynności innych Wydziałów Departamentu.

W szczególności do Wydziału 8 należą:

1. Opracowanie sprawozdań sytuacyjnych w zakresie stanu bezpieczeństwa.
2. Sprawy ochrony granic Państwa oraz kontrola ruchu granicznego.
3. Sprawy paszportów zagranicznych.
4. Sprawy ustaw wyjątkowych.
5. Rozpoznawanie rekursów, wynikających z ustaw wyjątkowych oraz sprawy, związane z urzędowaniem sądów doraźnych.
6. Sprawy ruchu wywrotowego.
7. Sprawy ruchu zawodowego.
8. Sprawy ruchów narodowościowych w związku z bezpieczeństwem publicznem.
9. Sprawy zjazdów, wieców, zebrań i wyborów.
10. Sprawy zmów i strajków.
11. Sprawy obcokrajowców.
12. Sprawy emigracji, reemigracji i repatriacji.
13. Sprawy internowanych.
14. Sprawy, dotyczące przestępców i ruchu przestępczości karnej.
15. Sprawy z zakresu życia gospodarczego i społecznego, związane z bezpieczeństwem publicznem (referaty łączne z Ministerstwami: Aprowizacji, Kolei Żelaznych, Przemysłu i Handlu i t. p.).

Wydział 9 Porządku Publicznego i Policji (znak lit. Wydziału *BP*), obejmuje sprawy porządku publicznego, sprawy, dotyczące przepisów administracyjno-policyjnych i stosunków organów policji do innych władz państwowych i samorządowych.

W szczególności do Wydziału 9 należą:

1. Sprawy ruchu ulicznego i drogowego (samochodowego, kołowego i t. d.), policji budowlanej, ogniowej, handlowej i weterynaryjnej.
2. Sprawy paszportów wewnętrznych.
3. Sprawy przepisów meldunkowych.
4. Sprawy koncesji w zakresie kompetencji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z wyjątkiem przekazanych innym Wydziałom (biura pośrednictwa, lombardy prywatne i t. p.).
5. Sprawy zezwoleń na kwesty publiczne.
6. Sprawy cmentarzy, przewożenia zwłok i ekshumacji.
7. Sprawy przepisów o posiadaniu i nabywaniu broni palnej i materjałów wybuchowych.
8. Opracowywanie przepisów policyjnych w sprawach porządku publicznego.
9. Opinjowanie w sprawach projektów ustaw, rozporządzeń i okólników, dotyczących organizacji policji, instrukcji służbowych i innych przepisów dla policji.
10. Sprawy stosunku organów policji do innych władz państwowych i samorządowych.
11. Współudział w Komisjach Dyscyplinarnych przy Gł. Kom. Pol. Państw. i Komisjach kwalifikacyjnych dla wyższych funkcjonarjuszów policji.
12. Sprawy więziennictwa w zakresie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Wydział 10 Prasowy (znak literowy Wydziału *BC*), obejmuje sprawy prasowe, autorskie i widowisk publicznych.

W szczególności do Wydziału 10 należą:

1. Projektowanie ustaw, rozporządzeń, okólników, instrukcji i t. d. w sprawach, dotyczących prasy, zakładów drukarskich, składów druków i widowisk.
2. Nadzór nad prasą, zakładami drukarskiemi i składami druków.
3. Rozstrzyganie rekursów w sprawach prasowych.
4. Gromadzenie i zestawianie materjałów prasowych (wycinki), dotyczących spraw, wchodzących w zakres działalności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i jego organów.
5. Informowanie innych Wydziałów Ministerstwa o głosach prasy w sprawach społeczno-politycznych oraz działalności Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i jego organów.
6. Wydawnictwo przeglądu prasy.
7. Komunikaty i sprostowania w prasie oraz informowanie prasy o działalności Ministerstwa.
8. Wytaczanie procesów sądowych w sprawach przekroczeń ustaw prasowych.
9. Archiwum wycinkowe.
10. Nadzór nad drukami zagranicznemi, areszt na druki zagraniczne i odbieranie prawa debitu.
11. Sprawy bibljograficzne.
12. Redakcja i administracja „Przeglądu Bibljograficznego".
13. Ewidencja czasopism, zakładów drukarskich, składów druków i aresztu druków.
14. Archiwum prasowe.
15. Udzielanie koncesji na biura ogłoszeń i zakłady widowiskowe.
16. Sprawy cenzury teatralnej i kinematograficznej.
17. Rozstrzyganie rekursów w sprawach widowiskowych.
18. Kartogrammy kinematograficzne.
19. Kontrola opłat za cenzurę.

Wydział 11 Stowarzyszeń (znak liter. Wydziału *BS*), obejmuje sprawy legalizacji i rejestracji stowarzyszeń i związków oraz nadzór nad nimi.

W szczególności do Wydziału 11 należą:

1. Legalizacja i rejestracja stowarzyszeń, mających siedzibę w st. m. Warszawie.
2. Legalizacja i rejestracja stowarzyszeń w Małopolsce, których działalność przekracza ob-

szar jednego z b. koronnych krajów austrjackich.
3. Legalizacja i rejestracja stowarzyszeń urzędniczych.
4. Zatwierdzanie statutów spółek handlowych galicyjskich.
5. Rozstrzyganie w ostatniej instancji rekursów w sprawach statutów stowarzyszeń.
6. Ewidencja ruchu stowarzyszeniowego.
7. Nadzór nad działalnością stowarzyszeń i związków.
8 Współudział w Radzie Spółdzielczej.

Wydział 12 Samorządu Ziemskiego (znak literowy Wydziału *SZ*), obejmuje sprawy samorządu gminnego, powiatowego i wojewódzkiego.

W szczególności do Wydziału 12 należą:

1. Opracowywanie projektów ustaw, rozporządzeń, instrukcji, okólników i t. p. o charakterze zasadniczym w zakresie ziemskich związków komunalnych.
2. Opinjowanie projektów ustaw, opracowanych przez inne Ministerstwa, o ile one pozostają w łączności z administracją ziemskich związków komunalnych.
3. Badanie i zbieranie materjałów z zakresu administracji ziemskich związków komunalnych celem odpowiedniego zużytkowania ich w dziedzinie ustawodawczej lub też zainicjowania wskazanych zmian i ulepszeń w sferze wspomnianej administracji.
4. Inspekcja ziemskich związków komunalnych.
5. Wykonywanie w toku instancji nadzoru nad ziemskiemi związkami komunalnemi oraz związkami specjalnemi i załatwianie spraw, związanych z administracją tych związków w granicach kompetencji Ministerstwa.
6. Zarządzanie wyborów ogólnych i uzupełniających do Sejmików powiatowych.
7. Zatwierdzanie budżetów powiatowych związków komunalnych.
8. Zatwierdzanie uchwał powiatowych związków komunalnych w przedmiocie wprowadzania podatków samodzielnych, opłat, dodatków do podatków pańswowych oraz monopoli:
9. Zatwierdzanie uchwał powiatowych związków komunalnych w przedmiocie zaciągania pożyczek, nabywania i pozbywania nieruchomości oraz lokaty kapitału.
10. Zatwierdzanie uchwał związków komunalnych w przedmiocie zakładania powiatowych kas oszczędności, nadzór w toku instancji nad działalnością komunalnych kas oszczędności oraz instytucji finansowych, założonych przez związki kas oszczędności, załatwianie spraw, związanych z działalnością Banku Komunalnego w zakresie kompetencji Ministerstwa.
11. Zatwierdzanie statutów związków specjalnych.
12. Zatwierdzanie fundacji, zapisów i darowizn, poczynionych na rzecz ziemskich związków komunalnych.
13. Rozstrzyganie w toku instancji odwołań od decyzji województw w sprawach, związanych z administracją ziemskich związków komunalnych.
14. Sprawy targów i jarmarków.
15. Sprawy podwód.

Wydział 13 Samorządu Miejskiego (znak literowy Wydziału *SM*), obejmuje wszystkie sprawy, dotyczące samorządu miast.

W szczególności do Wydziału 13 należą:

1. Opracowywanie projektów ustaw, rozporządzeń, instrukcji, okólników i innych norm o charakterze zasadniczym w zakresie samorządu miejskiego.
2. Opinjowanie projektów ustaw, opracowanych przez inne Ministerstwa, o ile pozostają one w łączności z samorządem miejskim.
3. Wykonywanie w toku instancji nadzoru nad samorządem miast i instruowanie w powyższym zakresie podległych Ministerstwu organów.
4. Wykonywanie nadzoru nad samorządem st. m. Warszawy.
5. Inspekcja Administracji samorządu miejskiego.
6. Rozstrzyganie w ostatniej instancji w wypadkach zaskarżenia orzeczeń Wojewody w sprawach nieważności wyborów do rad miejskich i miast wydzielonych.
7. Zatwierdzanie budżetów m. stoł. Warszawy i miast wydzielonych z powiatów.
8. Zatwierdzanie uchwał rad miejskich miast, wydzielonych z powiatów w przedmiocie wprowadzania podatków samodzielnych, opłat, dodatków do podatków państwowych oraz monopoli.
9. Zatwierdzanie uchwał Rad miejskich miast wydzielonych z powiatów w przedmiocie zaciągania pożyczek, nabywania i pozbywania nieruchomości oraz lokaty kapitału.
10. Zatwierdzanie uchwał Rad miejskich w przedmiocie zakładania miejskich komunalnych kas oszczędności, nadzór nad działalnością tych kas oraz instytucji finansowych przez nie zakładanych.
11. Zatwierdzanie tych uchwał Rad miejskich w Małopolsce, które podlegały zatwierdzeniu w drodze wyjednania krajowej ustawy sejmowej.
12. Zatwierdzanie fundacji, zapisów i darowizn, poczynionych na rzecz miasta.
13. Rozstrzyganie odwołań od orzeczeń województw w sprawach samorządu miejskiego.
14. Zbieranie i badanie materjałów w sprawach samorządu miejskiego celem zużytkowania ich w dziedzinie ustawodawczej lub inicjowania zmian i ulepszeń w sferze administracji miejskiej.

Wydział 14 Mieszkaniowy (tymczasowy) (znak lit. Wydziału *SL*), obejmuje sprawy, wynikające z obowiązku gmin w dostarczaniu pomieszczeń.

W szczególności do Wydziału 14 należą:

1. Opracowywanie projektów ustaw, rozporządzeń i okólników w sprawach mieszkaniowych w zakresie kompetencji Ministerstwa.

2. Opinjowanie projektów ustaw, rozporządzeń i zarządzeń w opracowanych przez inne Ministerstwa i Urzędy Centralne w sprawach mieszkaniowych.

3. Rozstrzyganie skarg w drodze nadzoru na orzeczenia Wojewodów i Generalnego Delegata Rządu dla Galicji w sprawach mieszkaniowych.
4. Nadzór nad działalnością Urzędu Mieszkaniowego Magistratu m. st. Warszawy.
5. Rozstrzyganie w II instancji odwołań od orzeczeń Urzędu Mieszkaniowego m. stoł. Warszawy.

113.

Okólnik (2) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu dla Galicji, Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę i Głównego Komendanta Policji Państwowej w sprawie godzin przyjęć interesantów.

Doszło do mojej wiadomości, że niektórzy naczelnicy, wzgl. kierownicy poszczególnych działów administracji wyznaczają dla publiczności jedynie kilka dni przyjęć w tygodniu, tak, że nietylko miejscowa ludność, ale nawet interesanci przyjezdni zmuszeni są niekiedy czekać kilka dni dla otrzymania przyjęcia.

Stan ten uważam za niedopuszczalny. Urzędy drugiej zwłaszcza pierwszej instancji winny być w ciągłym i bezpośrednim kontakcie ze społeczeństwem, dostęp przeto do biur tych urzędów winien być każdemu jaknajbardziej ułatwiony. Zaprowadzenie specjalnych dni przyjęć jest sprzeczne z powyższą zasadą, powoduje rozgoryczenie ludności i hamuje szkodliwie prawidłowy bieg życia gospodarczego.

Przypominając zasady, wyrażone w odezwie P. Prezydenta Ministrów z dnia 26 lipca r. ub., rozesłanej pismem Nr. 1602/1 z dnia 3 sierpnia r. ub. oraz w piśmie mojem Pr. 106/10 z dnia 6 listopada r. ub., które to zasady winni Panowie z naciskiem podkreślać podwładnym urzędnikom jako bezwzględnie obowiązujące, polecam zarządzić we wszelkich Panu podległych władzach i urzędach, aby były wyznaczone i podane do publicznej wiadomości godziny przyjęć interesantów. Zaznaczam przytem, że godziny, przeznaczone na przyjmowanie interesantów, muszą być tak oznaczone, aby przyjmowanie odbywało się codziennie każdego dnia powszedniego i conajmniej przez 3 godziny, a przez Kierowników urzędów — przez 2 godziny.

Posłowie do Sejmu Ustawodawczego i urzędnicy państwowi, zgłaszający się w sprawach służbowych, winni być przyjmowani i poza godzinami przyjęć oraz przed innymi interesantami. Tak samo poza godzinami przyjęć należy przyjąć interesantów w wypadkach niecierpiących zwłoki.

Konferencje i referaty służbowe nie powinny być z zasady odbywane w godzinach, przeznaczonych dla publiczności, wyjąwszy wypadki nagłej konieczności.

O wydanych w powyższej sprawie zarządzeniach, w szczególności o rozkładzie godzin, przeznaczonych na przyjmowanie interesantów i o ich podaniu do publicznej wiadomości zechce P. Wojewoda (Gen. Del. Komisarz Rządu na m. stoł. Warszawę, etc.) nadesłać w możliwie najkrótszym czasie sprawozdanie.

Warszawa, d. 1 kwietnia 1921 r. (Pr. 2041/8).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

114.

Okólnik (4) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Głównego Komendanta Policji Panstwowej oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie ryczałtów na przeniesienie urzędników na własną prośbę.

W ślad za okólnikiem Nr. 454 z 1921 roku przesyła się do wiadomości i użytku urzędowego.

Warszawa, d. 2 kwietnia 1921 r. (OB. 2516/4).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Na pismo z dnia 18 lutego r. b. Nr. 514 F. w sprawie przesiedleń urzędników na własną prośbę Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że powołany okólnik Ministerstwa Skarbu z d. 31 stycznia r. b. L. 72362/20 istotnie nie czyni różnicy między przesiedleniami urzędników w drodze służbowej i na własną prośbę, nie może jednakże mieć zastosowania do przesiedleń, dokonanych przed jego ogłoszeniem, i do urzędników, którzy przesiedlili się, wiedząc o tem, że nie otrzymają przewidzianego ryczałtu i zgodzili się na przesiedlenie na własny koszt.

Intencją wspomnianego okólnika było, aby także i tym urzędnikom, którzy przesiedlają się na własną prośbę, przyjść z pomocą finansową w formie ryczałtu, przewidzianego dla przesiedleń w drodze służbowej, nie jednakże w tem znaczeniu, by postanowienie to dotyczyło wszystkich urzędników, którzy przenosili się na własny koszt, aż do chwili ogłoszenia okólnika.

Wobec tego zatem, że obecnie Ministerstwo Skarbu zrównało obie kategorje przesiedleń, uprasza Główny Urząd Ziemski, aby z uwagi na wiążące się z przesiedleniem znaczne wydatki dla Skarbu Państwa, uwzględniał prośby urzędników o przesiedlenie tylko w nader wyjątkowych wypadkach, gdzie przemawiają za tem szczególne względy rodzinne lub majątkowe.

Warszawa, d. 15 marca 1921 r. (Nr. 3502/DB).

Za Dyrektora Departamentu

Naczelnik Wydziału

(—) *Ryfiński.*

115.

Okólnik (5) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie umowy z pracownikami kontraktowymi.

W ślad za okólnikiem Nr. 12 z 1920 roku (Nr. OP. 435/1 z dnia 27 stycznia 1920 r.) przesyła się do wiadomości i stosowania się

Warszawa, d. 6 kwietnia 1921 r. (OB. 3331/1).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Skulski.*

Wobec szybko zmieniających się warunków bytu i wzrostu drożyzny zachodzi konieczność częstych rewizji umów, zawieranych z państwowymi pracownikami kontraktowymi, co powoduje liczne niedogodności natury technicznej dla władz i niezadowolenie ze strony pracowników kontraktowych, którzy otrzymują podwyżkę wynagrodzenia z ogromnem opóźnieniem. Sprawę zwiększenia uposażenia funkcjonarjuszów państwowych uregulowały ustawy z dnia 13 lipca r. ub. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 65, poz. 429 — 436) za pomocą zwiększenia mnożnika dodatku drożyźnianego.

Ponieważ wysokość wynagrodzenia pracowników kontraktowych powinna być w myśl okólnika Prezydjum Rady Ministrów z d. 22 stycznia 1920 r. L. 518/20 zastosowana do uposażenia funkcjonarjuszów państwowych, spełniających podobnego rodzaju czynności i mających podobne kwalifikacje, uważam przeto za wskazane wprowadzić w porozumieniu z P. Ministrem Skarbu i Prokuratorją Generalną Rzeczypospolitej Polskiej zmiany we wzorze umowy (załącznik okólnika Prezydjum Rady Ministrów L. 518/20) w następującym kierunku:

Co do tych pracowników kontraktowych, których wynagrodzenie odpowiada ściśle uposażeniu urzędników lub niższych funkcjonarjuszów państwowych pewnego stopnia służbowego (stopnia płacy), wynagrodzenie zmieniać się będzie automatycznie i równolegle ze zmianami uposażenia funkcjonarjuszów państwowych bądź to wskutek podwyższenia mnożnika, bądź to zmian w stanie rodzinnym.

Indywidualne zmiany umów są więc konieczne w każdym wypadku zosobna tylko w odniesieniu do tych pracowników kontraktowych, których wynagrodzenie, przyznane za zgodą P. Ministra Skarbu, nie odpowiada uposażeniu żadnego stopnia służbowego lub stopnia płacy.

Przypominam przy tej sposobności, że zgoda P. Ministra Skarbu wymagana jest jeszcze przed zawarciem umowy po raz pierwszy również w tych wypadkach, gdy wynagrodzenie umowne jest wyższe, aniżeli uposażenie (pensja zasadnicza, dodatek drożyźniany) urzędnika lub funkcjonarjusza, spełniającego analogiczne lub podobne funkcje, jak pracownik kontraktowy (np. urzędnik o podobnych kwalifikacjach i spełniający analogiczne ulb podobne funkcje otrzymuje uposażenie VII st. łsużbowego, pracownikowi kontraktowemu natomiast przyznaje się ze względu na specjalne jego kwalifikacje teoretyczne lub praktyczne wynagrodzenie, równe pensji zasadniczej i dodatkowi drożyźnianemu VI st. służbowego.

Przesyłając w załączeniu stosownie zmieniony wzór umowy, zaznaczam zarazem, że nie ulegają żadnej zmianie postanowienia co do wysokości wynagrodzenia pomocniczego personelu kancelaryjnego (art. 4 rozporządzenia Prezydenta Ministrów i Ministra Skarbu z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. Nr. 77, poz. 520, oraz okólnik Prezydjum Rady Ministrów z d. 1 września 1920 r. L. 15162 oraz gońców starszych, poniżej lat 18 i gońców młodszych (okólnik Prezydjum Rady Ministrów z dnia 4 września 1920. r. L. 15063 oraz art. 3 cytowanego rozporządzenia).

Nadmieniam w końcu, że wynagrodzenie pracowników kontraktowych ma być wypłacane z reguły zgóry, zdołu zaś tylko tym pracownikom, którzy spełniają swe czynności zastępcze przez pewien krótki, zgóry oznaczony przeciąg czasu, a nie stale, lub najęci zostali do spełnienia pewnych podrzędnych usług we władzach i urzędach państwowych.

Umowa powinna być jednak w każdym wypadku spisana celem uniknięcia trudnych i zawiłych dowodów w ewentualnem postępowaniu sądowem, jak np. przesłuchiwanie pod przysięgą urzędników, którzy zawarli umowę imieniem Skarbu i t. p.

W granicach, wytkniętych niniejszym okólnikiem i załączonym wzorem umowy, możliwe są modyfikacje i zmiany tylko o tyle, o ile nie rozszerzają uprawnień i korzyści pracownikowi kontraktowemu przyznanych. Tak np. w miejsce komisji dyscyplinarnej (§ 6 wzoru umowy) rozstrzygać może o winie władza służbowa, o ile chodzi o pracowników kontraktowych, którzy spełniają podrzędne usługi lub czynności (np. gońcy, stróże, woźnice i t. p.).

Ponieważ głównym powodem zawierania umów kontraktowych zamiast nominacji na urząd, jest

tymczasowość danego urzędu lub danej czynności albo też chęć wypróbowania pracownika, przeto umowy w tych wypadkach winny być zawierane na określony termin. W razie zawarcia umowy bezterminowej należy *w zasadzie* oznaczać w art. 6-miesięczny termin wypowiedzenia, stosowany zwyczajowo do pracowników pozaetatowych w ogólności.

Warszawa, d. 3 marca 1921 r. (Nr. 3868).

Za Prezydenta Ministrów
(—) *Studzinski*
Dyrektor Depart. Prezyd.

Wzór.

UMOWA

zawarta między Panem .... (charakter służbowy)
działający w imieniu .... (władzy lub urzędu)
Panem .... w sprawie stosunku służbowego.

§ 1.

Pan .... przyjmuje na siebie od dnia .... 192.... r. (ewentualnie od dnia .... 192.... r.) obowiązki .... w charakterze pracownika kontraktowego.

§ 2.

Pan .... pobierać będzie ze Skarbu Państwa wynagrodzenie w wysokości .... (całej lub np. 3/4 płacy zasadniczej z ....) całkowitym lub np. 3/4 dodatkiem drożyżnianym (bez wszelkich innych dodatków, jak „za wysługę lat“, za „wyższe studja“ i t. p.), przyznanej w przepisach o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych (ustawa z dnia 13 lipca 1920 r. Dz. Ust. Rz. P. Nr. 65, poz. 429) dla .... stopnia służbowego urzędników państwowych) dla .... stopnia płacy niższych funkcjonarjuszów państwowych, przyw miarę podwyższania lub obniżania mnożnika dodatku drożyżnianego dla urzędników i funkcjonarjuszów państwowych rośnie lub obniża się automatycznie wynagrodzenie Pana .... bez potrzeby rewizji umowy niniejszej o (całkowitą lub 3/4 kwotę, o którą podwyższono lub zniżono dodatek drożyźniany dla wymienionego wyżej stopnia służbowego (stopnia płacy). Powyższe wynagrodzenie wypłacane będzie miesięcznie zgóry (zdołu), poczynając od dnia .... 192.... r. przez cały czas trwania umowy. W razie podróży służbowych otrzyma Pan .... zwrot kosztów i djety wedle norm, obowiązujących w tym względzie dla urzędników państwowych (niższych funkcjonarjuszów państwowych), przyczem pobierać będzie djety, przyznane dla .... stopnia służbowego urzędników państwowych (dla .... stopnia płacy niższych funkcjonarjuszów państwowych).

§ 3.

Swiadczenia Państwa na rzecz Pana .... ograniczają się do wynagrodzenia, tudzież zwrotu kosztów podróży i djet, według zasad, wyszczególnionych w § 2-gim niniejszej umowy.

Nie przysługują zatem Panu .... prawa urzędników państwowych, wyszczególnione w art. 24, 25, 27 — 32 „Tymczasowych Przepisów służbowych dla urzędników państwowych“ (Dz. Pr. z 1918 r. Nr. 6, poz. 13), jednakowoż Pan .... ma prawo po sześciu miesiącach spełniania swych funkcji do .... urlopu dla wypoczynku na tych samych zasadach, jak urzędnicy państwowi (niżsi funkcjonarjusze państwowi) corocznie w terminie, określonym w porozumienin z bezpośrednim przełożonym.

§ 4.

Pan .... przyjmuje do wiadomości postanowienia, zawarte w art. 14—21 i w art. 23 „Tymczasowych Przepisów służbowych dla urzędnikow państwowych“ i art 15 do 21 włącznie, rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 77, poz. 521) i zobowiązuje się ściśle stosować do tych postanowień, a w szczególności także do regulaminów, instrukcji i innych zarządzeń, wydanych przez .... (władzę lub urząd), a normujących porządek pełnienia służby wewnętrznej i zewnętrznej.

§ 5.

W razie zamianowania Pana .... urzędnikiem lub funkcjonarjuszem państwowym umowa niniejsza przestaje obowiązywać strony od dnia nominacji, względnie przyjęcia na służbę poza etatową.

§ 6.

O ile umowa jest bezterminowa, rozwiązanie stosunku służbowego może nastąpić każdego czasu na skutek jednostronnego wypowiedzenia na piśmie ze strony .... lub Pana .... na .... mięs................................ naprzód, przyczem Pan .... obowiązany jest uprzednio zwrócić wszystkie otrzymane zaliczki i uregulować wszystkie zaciągnięte przez się względem .... zobowiązania pieniężne i służbowe. W wypadkach, przewidzianych w art. 33 „Tymczasowych Przepisów służbowych dla urzędników państwowych", gdy do nich stosuje się kary, wymienione w punktach „e" i „i" .... przysługuje prawo zwolnienia Pana .... ze służby. Winę orzeka, bez prawa odwołania, Komisja dyscyplinarna, istniejąca przy .... (art. 35 — 40 wspomnianych przepisów), względnie władza służbowa, której orzeczenie Pan .... uznaje dla siebie za bezwzględnie obowiązujące. Wynagrodzenie będzie wypłacone do dnia zwolnienia Pana ...., który z powodu tego zwolnienia nie będzie miał prawa do żadnego odszkodowania.

§ 7.

Spory cywilno-prawne, któreby mogły z tej umowy wyniknąć, rozstrzygać będzie właściwy Sąd w siedzibie Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, względnie w siedzibie terytorjalnie właściwego Oddziału Prokuratorji Generalnej.

Warszawa, dnia .... 192...... r.

Podpis przedstawiciela władzy

Podpis pracownika kontraktowego

116.

Okólnik (6) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów i Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie umieszczania ogłoszeń mieszkaniowych w czasopismach.

W czasach ostatnich coraz częściej ukazują się w czasopismach ogłoszenia osób, poszukujących mieszkań i ofiarujących za ich odnajęcie bądź ceny nadmiernej wysokości, bądź świadczenia wzajemne w naturze, zapewniające odnajmującym zysk również nadmierny. Wobec tego, iż ogłoszenia treści powyższej przeciwne są prawu, przewidzianemu w art. 19 i 23 ustawy o zwalczaniu lichwy wojennej z dnia 2 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr 67, 1920 r., poz. 449) i wykraczają przeciw art. 8 Dekretu w przedmiocie tymczasowych przepisów prasowych z d. 7 lutego 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 14/1919 r., poz. 186), polecam wydać zarządzenie podległym Starostom, aby ci uprzedzili redakcje czasopism miejscowych o niedopuszczalności drukowania takich ogłoszeń, jako przeciwnych prawu; w przeciwnym bowiem razie redakcje pociągnięte będą do odpowiedzialności sądowej w myśl art. 299*a* Kod. Karn.

Warszawa, d. 7 kwietnia 1921 r. (BC. 2690/2).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

117.

Okólnik (7) Ministra Srpaw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę w sprawie wyjaśnienia postępowania przy zamianie kar pieniężnych na areszt w razie nieściągalności.

Rozporządzenie M. S. Wew. z dnia 5 marca 1921 r. (Dz. U. P. Nr. 23) reguluje w § 1-ym tryb postępowania przy zamianie kar pieniężnych na areszt w ten sposób, że wysokości grzywny odpowiadać ma taki czas aresztu, jaki wynika ze stosunku pomiędzy najwyższemi wymiarami kary pieniężnej i aresztu, przewidzianemi w odnośnej ustawie.

Celem zapobieżenia wątpliwościom, które mogłyby się nasunąć przy stosowaniu tego prze-

pisu podaje się dla bliższego wyjaśnienia następujące przykładowe obliczenie wspomnianej zamiany:

„Art. 5 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 61, poz. 364) w przedmiocie zapewnienia bezpieczeństwa Państwa i utrzymania porządku publicznego w czasie wojny — przewiduje karę aresztu na czas do 3 miesięcy lub grzywny do 3000 mk."

Na podstawie powyższego artykułu wymierzono karę grzywny w wysokości 1600 mk.

Przy zamianie tej grzywny na areszt wymierzyć należy 1 miesiąc 18 dni aresztu, gdyż stosunek najwyższego wymiaru grzywny (3000 mk.) do najwyższego wymiaru kary aresztu (3 miesiące) stanowi 1000 (3000 : 3 = 1000) czyli, że 1000 mk. grzywny odpowiada 1 miesiącowi aresztu, przyjmując miesiąc równy 30 dniom; skoro więc 1000 mk. grzywny odpowiada 30 dniom aresztu, to 1600 mk. odpowiadać będzie:

$\frac{30.\ 1600}{1000}$ — 48 dni, t. j. 1 miesiąc 18 dni

Pp. Wojewodowie podadzą treść niniejszego okólnika do wiadomości podległych im Starostów.

Warszawa, d. 6 kwietnia 1921 r. (AK. 2561/2).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Kuczyński.*

118.

Okólnik (8) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Głównego Komendanta Policji Państwowej oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie wynagrodzenia gońców i gońców starszych poniżej lat 18.

Poniżej zamieszczony okólnik Prez. Rady Ministrów przesyła się do wiadomości i stosowania się.

Warszawa, d. 5 kwietnia 1921 r. (OB. 2250/4).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Ze względu na niedogodności, jakie pociąga za sobą regulowanie spraw wynagrodzenia gońców oraz gońców starszych poniżej lat 18 w drodze okólników, podaję niniejszem w porozumieniu z P. Ministrem Skarbu zasady, któremi kierować się należy na przyszłość w wykonaniu art. 3 rozporządzenia Prezydenta Ministrów i Ministra Skarbu z dnia 5 sierpnia 1920 r. (Dz. Urz. Rz. P. Nr. 77, poz. 520):

1. Wynagrodzenie gońców starszych poniżej lat 18 wynosi $^3/_4$ 1-go stopnia płacy funkcjonarjuszów niższych ze stosownym dodatkiem drożyźnianym (zależnie od klas miejscowości). Cyfry z obliczenia wypadające zaokrąglać należy do dziesiątek przez obcięcie jednostek (np. zamiast 937 mkp. — 930 mkp.
2. Wynagrodzenie gońców wynosi $^1/_2$ uposażenia 1-go stopnia płacy funkcjonarjuszów niższych ze stosownym dodatkiem drożyźnianym. Przy ustalaniu kwot wynagrodzenia stosować należy również zasadę, podaną pod 1.

Oczywiście pozostaje nadal w mocy postanowienie, że gońcy i gońcy starsi poniżej lat 18 mogą być przyjmowani tylko jako pracownicy kontraktowi.

Postanowienia niniejsze wchodzą w życie z dniem 1 marca 1921 r.

Warszawa, d. 22 marca 1921 r. (Nr. 5105).

Za Prezydenta Ministrów
(—) *podpis.*
Dyrektor Depart. Prezyd.

119.

Okólnik (9) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów oraz Generalnego Delegata Rządu we Lwowie w sprawie robót pomiarowych przy parcelacjach.

W pismach z dnia 23 listopada 1920 r. Nr. 17884/32 i z dnia 8 lutego 1921 r. Nr. 323/PO. do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Główny Urząd Ziemski zawiadomił, iż pomimo przedsięwziętych środków zaradczych, parcelacja majątków prywatnych bez zgody i wiedzy Urzędów Ziemskich prowadzona jest nadal, że o faktach tej parcelacji Urzędy Ziemskie dowiadują się częstokroć dopiero wówczas, gdy parcele wyznaczone już na gruncie i nowonabywcy objęli je już w posiadanie; gdy przeto przywrócenie pierwotnego stanu, jako związane z usunięciem nabywców, jest trudne i mogłoby wywołać niepożądane fermenty, że w ten sposób pod pozorem przygotowanych pomiarów, prowadzonych częstokroć szkodliwie i niezgodnie z zasadami reformy rolnej, w rzeczywistości odbywa się podział gruntów, sprzedaż parcel i niezwłoczne ich oddanie w faktyczne posiadanie nabywców bez uprzedniego zatwierdzenia przez Urzędy Ziemskie planów parcelacyjnych i tranzakcji kupna-sprzedaży; Główny Urząd Ziemski widzi, iż jedyny sposób zapobieżenia wyłuszczonym powyżej stosunkom w zapewnieniu Urzędom Ziemskim możności ingerencji od chwili, gdy zaangażowani bez właścicieli parcelowanych gruntów geometrzy przy-

stępują do związanych z zamierzoną parcelacją pomiarów, a więc w uzależnieniu rozpoczęcia tych robót od uprzedniej na nie zgody Urzędów Ziemskich.

Wobec powyższego, na zasadzie Ustawy z d. 6 lipca 1920 r. o organizacji Urzędów Ziemskich (Dz. Ustaw Nr. 70 ex 1920 r., poz. 461) i w szczególności art. 28 tej Ustawy Główny Urząd Ziemski prosi o wydanie zarządzeń, aby sołtysi i wójci o wszelkich dokonywanych pracach mierniczych, związanych z parcelacją majątków prywatnych, niezwłocznie komunikowali miejscowym Urzędom Ziemskim powiatowym.

O powyższem komunikuje się dla zastosowania i wydania miejscowym władzom stosownych poleceń.

Warszawa, d. 10 kwietnia 1921 r. (A.O. 2122/4).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Kuczyński.*

120.

Okólnik (10) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Głównego Komendanta Policji Państwowej, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie zaliczki na płace (sprostowany okólnikiem Nr. 13 z d. 22 kwietnia 1921 r. Nr. P. B. 261).

Poniżej zamieszczony okólnik Min. Skarbu przesyła się do wiadomości i stosowania się.

Wykazy niespłaconych zaliczek, o których mowa w ostatnim ustępie niniejszego okólnika należy *bezzwłocznie* przedłożyć Ministerstwu.

Warszawa, d. 14 kwietnia 1921 r. (Nr. 191).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Celem uregulowania sprawy zaliczek na pobory służbowe funkcjonarjuszów państwowych z wyjątkiem kontraktowych, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli Państwa zarządza, co następuje:

Przyznawanie zaliczek funkcjonarjuszom państwowym władz naczelnych (centralnych) przysługuje tymże władzom, zaś przyznawanie zaliczek funkcjonarjuszom władz 1-szej i 2-giej instancji przysługuje władzom podległym bezposrednio władzom naczelnym (centralnym), z wyjątkiem osób, stojących na czele tych władz, którym to osobom zaliczki przyznają władze naczelne (centralne).

Zaliczki na pobory, udzielane funkcjonarjuszom państwowym, zarachowywać się będzie w bieżącym okresie budżetowym (1921) wyłącznie na rachunek sum obrotowych.

Na tenże rachunek zarachowywać się będzie zwroty udzielonych zaliczek.

Ministerstwo Skarbu wyznaczy na wydawanie zaliczek osobny fundusz w granicach 10% sum preliminowanych na pobory funkcjonarjuszów państwowych.

Następnie ryczałtową sumę funduszu, przewidzianego w ten sposób na zaliczki dla funkcjonarjuszów wszystkich Ministerstw, Ministerstwo Skarbu podzieli proporcjonalnie do sum, wyznaczonych na pobory dla poszczególnych władz naczelnych (centralnych) i tymże podległych pomiędzy Główny Urząd Kasowy (Centralną Księgowość) i Izby Skarbowe. O przyznaniu zaliczki funkcjonarjuszom władz naczelnych (centralnych) te ostatnie zawiadamiają Główny Urząd Kasowy (Centralną Księgowość), który wystawia asygnację na nazwisko osoby, której zaliczka została przyznana, do wypłaty z Centralnej Kasy Państwowej.

O przyznanych zaliczkach funkcjonarjuszom władz 1-szej i 2-giej instancji nie wyłączając osób, stojących na czele tychże władz, władze naczelne (centralne), względnie władze bezpośrednio im podległe zawiadamiają właściwą Izbę Skarbową, która postępuje jak wyżej z tą różnicą, że asygnację wystawia na tę Kasę Skarbową, z której otrzymuje pobory podnoszący zaliczkę.

W wyjątkowych wypadkach dozwala się na wypłatę zaliczek wystawiać asygnację zbiorową.

Ogólną kontrolę funduszów, przeznaczonych na zaliczki, prowadzą Izby Skarbowe, względnie Główny Urząd Kasowy (Centralna Księgowość).

Przy udzielaniu zaliczek trzymać się należy następujących zasad:

1. Zaliczki na płacę mogą być udzielane tylko w wyjątkowych wypadkach, w razie rzeczywistej potrzeby, na pokrycie takich nadzwyczajnych wydatków, które z płacy pracownika, przy normalnem prowadzeniu gospodarstwa nie mogą być pokryte, w szczególności w razie choroby proszącego, choroby lub śmierci członków rodziny, do których utrzymania proszący jest prawnie obowiązany, zaspokojenia długów, powstałych bez winy proszącego i w innych tym podobnych wypadkach, o ile proszący zasługuje na to ze względu na swą sumienność i gorliwość w wypełnianiu obowiązków służbowych.
2. Wysokość zaliczki nie powinna z reguły przekraczać kwoty jednomiesięcznych poborów. W wyjątkowych wypadkach można od tej normy odstąpić; kwota 2-miesięcznych poborów nie może być jednak przekroczona.
3. Zaliczka może być udzielona tylko wtedy, gdy jest pewność, że zostanie ściągnięta z płacy funkcjonarjusza; nie należy zatem w szczególności udzielać zaliczek, gdy pensja jest tak obciążona potrąceniami, że przez potrącenie z tytułu zaliczki byłoby utrudnione normalne utrzymanie funkcjonarjusza.
4. Jednemu funkcjonarjuszowi może być z reguły zaliczka udzielona tylko raz w ciągu roku kalendarzowego; przed ostateczną spła-

tą jednej zaliczki nie może być w zasadzie udzielona druga zaliczka.

5. Zaliczka w wysokości jednomiesięcznej płacy musi być potrącona z płacy funkcjonarjusza w 6 równych, bezpośrednio po sobie następujących ratach miesięcznych, licząc od 1-go dnia miesiąca następującego po udzieleniu zaliczki: zaliczka zaś przewyższająca jednomiesięczną płacę, najpóźniej w 12-tu takichże ratach. W przypadku wystąpienia ze służby państwowej funkcjonarjusza, obciążonego zaliczką, zwrot rat zaległych następuje przed zwolnieniem go.

Ministerstwo Skarbu zastrzega sobie prawo decyzji, gdyby w danym wypadku było wskazane:

a) przedłużenie normalnego terminu spłaty;

b) udzielenie zaliczki po raz drugi w tym samym roku lub przed ostateczną spłatą innej zaliczki.

Kontrola regularnych spłat w miesięcznych ratach należy do władz, przyznających zaliczkę.

Celem ustalenia ogólnej sumy udzielonych do d. 31 grudnia 1920 r., a dotychczas niespłaconych zaliczek, Ministerstwo Skarbu uprasza o sporządzenie imiennych wykazów dłużników według dołączonego wzoru i przesłanie Ministerstwu Skarbu najdalej do d. 1 maja 1921 r.

Warszawa, d. 6 kwietnia 1921 r. (Nr. 54/DB).

Minister Skarbu
w zastępstwie
(—) *Weinfeld.*

WYKAZ IMIENNY DŁUŻNIKÓW.

1	2	3	4	5	6	7	8
Nr. porządkowy	Władza Urząd	IMIĘ i NAZWISKO dłużnika	Pozostało po potrąceniu z poborów za kwiecień 1921 roku zaliczek				UWAGI
			Wydanych z budżetu 1920 r.	Z budżetu 1921 r. i zarachowanych na		Razem	
				§ i poz.	Sumy obrotowe		

121.

Okólnik (12) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie oraz Komisarza Rządu w Cieszynie w sprawie podawania na pismach „Przedmiotu Sprawy“.

Przy systęmie biurowości, obowiązującym w Ministerstwie od dnia *1 kwietnia r. b.*, a opartym *na Instrukcji Biurowej dla Ministerstw*, opracowanej przez Komisję dia spraw oszczędności państwowych, dla ułatwienia pracy i sprawnego działania Biura Podawczego, które nie prowadzi żadnych zapisków i sekretarjatów wydziałowych, koniecznem jest podawanie *na wszystkich pismach Przedmiotu Sprawy.*

Tym bowiem streszczeniem pisma, ujętym *w Przedmiocie Sprawy*, posiłkować się będzie Biuro Podawcze przy rozdzielaniu korespondencji na właściwe Wydziały, z tego streszczenia korzystać

będą sekretarze wydziałowi, wpisując treść korespondencji *do Dziennika.*

Oczywistem jest przeto, jak wiele zaoszczędzić można czasu i pracy przez treściwe ale dokładne podawanie na wszystkich bez wyjątku pismach, wychodzących z urzędów *Przedmiotu Sprawy*, t. j. treściwego ujęcia sprawy, zawartej w piśmie.

Aby jednak miast ułatwienia nie przysporzyć zbędnej wędrówki pism po Wydziałach Ministerstwa, przedmiot sprawy musi być ujęty *właściwie:*

a) w sprawach, dotyczących osób, wskazać należy nazwisko i imię osoby, *której sprawa dotyczy*, a nie osób trzecich, których sprawa dotyczy tylko pośrednio oraz sprawę np.: Radowicz Mieczysław — nieprzyjęcie go do służby państwowej; Okońska Marja — koszta leczenia; Starzyński Jan — zapomoga; Strzałkowski Feliks — nominacja na referenta i t. d.;

b) w sprawach, dotyczących stowarzyszeń, zakładów przemysłowych, naukowych, dobroczynnych i t. p., wskazać nazwę zakładu lub stowarzyszenia i sprawę np.: Amerykańska Misja Metodystów — działalność ratunkowa; „Merkury" Stowarz. Spoż. w Warszawie — zatwierdzenie statutu; „Sokół" Tow. Gimn. w Łodzi — budowa gmachu; Kolonje letnie dla dzieci w Piotrkowie — zapomoga i t. d.

c) w sprawach ogólnych, a tych jest najwięcej, wskazać sprawę, o którą chodzi, np.: uregulowanie ruchu towarowego między Polską a Austrją; Kwesty publiczne; Statut Wzorowy „Komitetów do Walki z Lichwą i Drożyzną"; Wydawanie kart na broń i łowieckich; Dodatki kresowe dla urzędników.

Wymiar emerytur, pensji wdowich i zaopatrzeń dla dzieci oraz pozgonnego; Kontrola nad dostarczaniem obowiązkowych egzemplarzy druków; Poświadczenie zmiany wyznania i t. p.

Podawanie przedmiotu sprawy jest *szczególniej konieczne w pismach reklamujących* (przypomnieniach), gdyż z podanej tylko daty i numeru pisma, wobec nieprowadzenia w Biurze Podawczem żadnych zapisków, pisma poprzedniego odnaléźć niepodobna.

Pisma reklamujące, nie odpowiadające powyższym wymaganiom, nie będą brane pod uwagę.

W odpowiedziach na pisma Ministerstwa podawać należy *datę, znaki literowe i numer.* Na liczbę pisma składają się:

znak literowy Wydziału i numer, pod którym pismo to wpisane zostało do Dziennika Wydziałowego:

np. *OP. 4864*, *Pr. 2833*, *AK. 1862* i t.d.

Zwracać szczególną uwagę, aby przy powoływaniu się na pisma Ministerstwa nie podawano *mylnie znaków literowych, numeru i dat,* jak to obecnie często się zdarza, a co niezmiernie utrudnia pracę Biura Podawczego i Sekretarjatów Wydziałowych.

Warszawa, d. 20 kwietnia 1921 r. (OK. 3181/1).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Skulski.*

122.

Okólnik (14) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów w sprawie zjazdów Starostów w Województwach.

Według art. 30 rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów do ustawy tymczasowej z dnia 2 sierpnia 1919 r. (Dz. Ust. Nr. 65, poz. 395) o organizacji władz administracyjnych II instancji zgromadzają Wojewodowie przynajmniej raz na rok Starostów, Naczelników Departamentów i Kierowników Oddziałów celem omówienia organizacji, jakoteż działalności władz i urzędów Wojewodzie podległych. Wyniki zjazdu ma Wojewoda przedstawić na corocznych zebraniach Wojewodów w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, na ktore w tym celu zapraszani będą reprezentanci Ministerstw.

Biorąc pod uwagę, iż przedmiotem dyskusji na zjazdach Starostów mogą być ważkie sprawy, dotyczące organizacji i działalności władz i urzędów podległych Wojewodzie, uważa Ministerstwo Spraw Wewnętrznych za wskazane zarządzić, ażeby o terminie mających się odbyć zjazdów zawiadamiali Pp. Wojewodowie w należytym czasie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, przedkładając porządek dzienny zjazdu, co umożliwi Ministerstwu Spraw Wewnętrznych ewentualne wysłanie na zjazd swego delegata. Ponieważ dalej w razie nieobesłania zjazdu delegatem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, miałoby Ministerstwo możność zapoznania się z rezultatami poszczególnych zjazdów dopiero na corocznem zebraniu Wojewodów, zarządza się równocześnie, aby Pp. Wojewodowie przedkładali piśmienne sprawozdania z odbytych na terenie ich Województw zjazdów Starostów.

Warszawa, d. 22 kwietnia 1921 r. (AO. 118).

Minister Spraw Wewnętrznych

(—) *Skulski.*

123.

Okólnik (15) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Głównego Komendanta Policji Państwowej, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie oraz Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę w sprawie kredytowania należytości telegraficznych.

W ślad za okólnikiem Nr. 322 z 1920 r. (Nr. OB. 2043/2 z dnia 26 sierpnia 1920 r.) zawiadamiam, że Min. Poczt i Telegrafów zarządzeniem z dnia 8 kwietnia 1921 r. Nr. 13768/1202/IX zniosło kredytowanie należności telegraficznych dla wszystkich władz i urzędów, podległych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Generalnemu Delegatowi Rządu we Lwowie, począwszy od dnia 1 maja r. b., a to ze względu na faktyczne ustanie działań wojennych.

Warszawa, d. 25 kwietnia 1921 r. (PB. 216).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

124.

Okólnik (17) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów i Komisarza Rządu na m. st. Warszawę w sprawie kwest.

Prostując postanowienia § 5 Okólnika Nr. 446 z dnia 4 lutego 1921 r. Nr. BB. 5122/I, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że do udzielenia pozwoleń na wszelkie kwesty, połączone ze sprzedażą biletów wygrywających oraz licytacje dobroczynne, kompetentne są w myśl §§ 5, 6 i 9 rozporządzenia wykonawczego Ministerstwa Skarbu do ustawy z dnia 26 marca 1920 r. (Dz. Ust. Rz. Nr. 31, poz. 180), ogłoszonego w Monitorze Polskim Nr. 143 ex 1920 r., Ministerstwo Skarbu, wzgl. Generalna Dyrekcja Loterji Państwowej i władze skarbowe I lub II instancji po porozumieniu się z miejscową władzą administracyjną I lub II instancji, a nie władze administracyjne II instancji, jak to mylnie podano w powołanym na wstępie okólniku.

Warszawa, d. 26 kwietnia 1921 r. (BP. 1926/1).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Skulski.*

125.

Okólnik (19) Ministra Spraw Wewnętrznych do wszystkich Wojewodów, Generalnego Delegata Rządu we Lwowie, Głównego Komendanta Policji Państwowej, Komisarza Rządu na miasto stoł. Warszawę, Komisji Likw. Z. C. Ziem Wschodnich, Komisji Likw. Z. C. Wołynia i Frontu Podolskiego w sprawie zgłaszania pracowników państwowych do Kasy Chorych.

Poniżej zamieszczony okólnik Prez. Rady Ministrów przesyła się do wiadomości i wydania odnośnych zarządzeń.

Warszawa, d. 27 kwietnia 1921 r. (PB. 404).

Minister Spraw Wewnętrznych
w zastępstwie
(—) *Dunikowski.*

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej pismem z dnia 9 marca 1921 r. Nr. Dz. Os. 9611 zawiadomiło Prezydjum Rady Ministrów, że pracownicy państwowi, podlegający obowiązkowi ubezpieczenia w Kasach Chorych w myśl art. 3, ustęp 4 Ustawy z dnia 19 maja 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 44, poz. 272), nie bywają zgłaszani przez ich władze przełożone w przynależnym Zarządzie Kasy Chorych. Również dotyczące Urzędy nie uiszczają Kasie Chorych składek, przypadających jej w myśl art. 52, ustęp II wspomnianej ustawy.

Zwracając uwagę na powyższe zawiadomienie oraz na postanowienia art. 15 i 16 tej ustawy, proszę o spieszne wydanie stosownych zarządzeń.

Warszawa, d. 18 kwietnia 1921 r. (Nr. 5669).

Za Prezydenta Ministrów
(—) *Studziński*
Dyrektor Depart. Prezyd.

Obwieszczenia o rejestracji stowarzyszeń.

126.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 lutego 1920 r. Nr. P. Z. 6893 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 192, stowarzyszenie pod nazwą „Polskie Stowarzyszenie Przyjaciół Ligi Narodów“ w Warszawie, ul. Mazowiecka róg Królewskiej, w pałacu Kronenberga.

127.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19 sierpnia 1920 r. Nr. B. S. 2343 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków Nr. 336, stowarzyszenie pod nazwą „Centralny Związek Kółek Rolniczych“, z siedzibą w m. st. Warszawie, ul. Kopernika 30.

128.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 10 stycznia 1920 r. Nr. B. S. 2796 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 350, stowarzyszenie pod nazwą „Pomoc Żołnierzowi“ w Warszawie, ul. Bagatela 12.

129.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 4 grudnia 1920 r. Nr. B. S. 3009 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 391, stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Pomocy dla Młodzieży Akademickiej w Warszawie“ (Auxilium Academicum), gmach Uniwersytetu.

130.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 10 stycznia 1921 r. Nr. B. S. 3096 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 409, stowarzyszenie pod nazwą „Związek Zbliżenia Narodów Odrodzonych“ w Warszawie, ul. Jasna 19.

131.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16 stycznia 1921 r. Nr. B. S. 2782 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 414, stowarzyszenie pod nazwą „Związek Zawodowy Lekarzy-Dentystów Chrześcijan“, w Warszawie, ul. Nowo-Senatorska 8, m. 3.

132.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 19 stycznia 1921 r. Nr. B. S. 2164 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 415, stowarzyszenie pod naswą „Związek Zawodowy Nauczycieli Żydów“, w Warszawie, ul. Solna 1.

133.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 20 stycznia 1921 r. Nr. P. Z. 4580 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 417, stowarzyszenie pod nazwą „Związek Parasolników, Laskarzy i Wytwórców szpicrutek“, w Warszawie, ul. Nalewki 2*a*.

134.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 22 stycznia 1921 r. Nr. B. S. 3018 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 418, stowarzyszenie pod nazwą „Towarzystwo Pracy Społecznej Znak“ w Warszawie, ul. Wielka 1, m. 19.

135.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23 lutego 1921 r. Nr. B. S. 2664 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 431, stowarzyszenie pod nazwą „Zrzeszenie Członków Grona Nauczycielskiego Konserwatorjum Muzycznego“ w Warszawie, Okólnik 1.

136.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23 lutego 1921 r. Nr. B. S. 3211 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 433, stowarzyszenie pod nazwą „Liga Obrony Praw Człowieka i Obywatela“, w Warszawie, Kanonja 8.

137.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 23 lutego 1921 r. Nr. B. S. 3225 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 434, stowarzyszenie pod nazwą „Klub Futurystów“, z siedzibą w Warszawie, Al. Jerozolimskie Nr. 72.

138.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 26 lutego 1921 r. Nr. B. S. 3197 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 436, stowarzyszenie pod nazwą „Zjednoczenie Polskich Stowarzyszeń“, Warszawa, Krak.-Przedm. 7.

139.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 25 lutego 1921 r. Nr. B. S. 3268 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 438, stowarzyszenie pod nazwą „Centrala Akademickich Bratnich Pomocy na Uczelniach Warszawskich“, Uniwersytet.

140.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 25 lutego 1921 r. Nr. B. S. 356 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 440, stowarzyszenie pod nazwą „Stowarzyszenie Kupców-Detalistów branży Spożywczej“, Warszawa, Nizka 4.

141.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 7 marca 1921 r. Nr. B. S. 3227 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 441, stowarzyszenie pod nazwą „Warszawskie Towarzystwo Neurologiczne“ w Warszawie, Chmielna 60.

142.

Na zasadzie postanowienia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 8 marca 1921 r. Nr. B. S. 571 wciągnięto do rejestru stowarzyszeń i związków, Nr. 442, stowarzyszenie pod nazwą „Związek Zawodowy fabryk wyrobów jutowych w Polsce“, z siedzibą w Warszawie, Moniuszki 2.

Ruch służbowy

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych od 15 marca 1921 r. do 15 kwietnia 1921 r.

Zarząd Centralny:

Naczelnik Państwa postanowieniem z dnia 24 marca 1921 r. mianował Szefów Sekcji w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych:

Dr. Stefana Iszkowskiego, Konstantego Lenca i Stefana Urbanowicza — Dyrektorami Departamentów w temże Ministerstwie.

Mianowani:

Nieetatowi: Orzęcki Michał, Czapiński Władysław i Mickiewicz Mieczysław — Starszymi Referentami.

Zwolnieni na skutek podania:

Radca Ministerjalny Popiel Karol od 1 kwietnia 1921 r.

Radca Ministerjalny Zieliński Gustaw, od 10 kwietnia 1921 r.

Referent Obersztyn Kazimierz od 1 kwietnia 1921 r.

Referent Starzewski Maciej-Jan od 18 marca 1921 r.

Pom. Referenta Erbrichówna Antonina od 1 kwietnia 1921 r.

Sekretarz Karwacka Wacława od 15 marca 1921 r.

Przeszedł na służbę do Prezydjum Rady Ministrów:

Radca Ministerjalny Dr. Czesław Pawlikowski od 12 kwietnia 1921 r.

Władze Administracyjne II Instancji.

Naczelnik Państwa postanowieniem z dnia 14 marca 1921 r. mianował:

Władysława Raczkiewicza — Wojewodą Nowogródzkim, Walerego Romana—Poleskim i Jana Krzakowskiego — Wołyńskim.

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim *w Warszawie:*

Dr. Marjan Dworzański — Starszym Referentem.

Pomocnik Referenta Jerzy Essmanowski — Referentem.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Łodzi:*

Bolesław Plenkiewicz — Starszym Referentem.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Kielcach:*

Mateusz Kwieciński — Referentem.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Lublinie:*

Dr. Eustachy Gaberle — Referentem.

W Urzędzie Wojewódzkim *w Białymstoku:*

Dr. Wincenty Kaluski—Naczelnikiem Departamentu w V st. służbowym.

W Urzędzie Wojewódzkim *Wołyńskim:*

Referent Kazimierz Jaworowski — Starszym Referentem.

Zwolniony:

Starszy Referent Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie Dr. Karol Hecht wskutek przejścia na służbę do Ministerstwa Sprawiedliwości z dniem 1 marca 1921 r.

Władze Administracyjne I Instancji.

Mianowani:

W Komisarjacie Rządu *na m. Warszawę:*

Starszy Referent Józef Moldenhawer—urzędnikiem etatowym w V st. służb.

Starszymi Referentami:

Wacław Dębski, Stefan Bereza i Franciszek Bużycki.

Referentami:

Wacław Węgliński, Czesław Krajewski, Ryszard Gronczewski, Stanisław Zaruski i Jan Gajewski.

Aleksander Małachowski — urzędnikiem etatowym w VII st. służb.

Starostą:

Zygmunt Robakiewicz na powiat Brzeziński.

Referentami Starostw:

Kaźimierz Kaucki w Łukowie.
Mieczysław Panglisz w Łukowie.
Stanisław Dukwicz w Radomsku.
Walerjan Kwaśniewski w Radzyniu.
Bronisław Szymański w Krasnymstawie.
Dr. Ludwik Landau w Kutnie.
Ludwik Malinowski w Sokołowie.

Drukiem P. Ambroziewicza, Warszawa, Jasna Nr. 8.